VINTILĂ CORBUL şi EUGEN BURADA

MOARTE ŞI PORTOCALE LA PALERMO

17

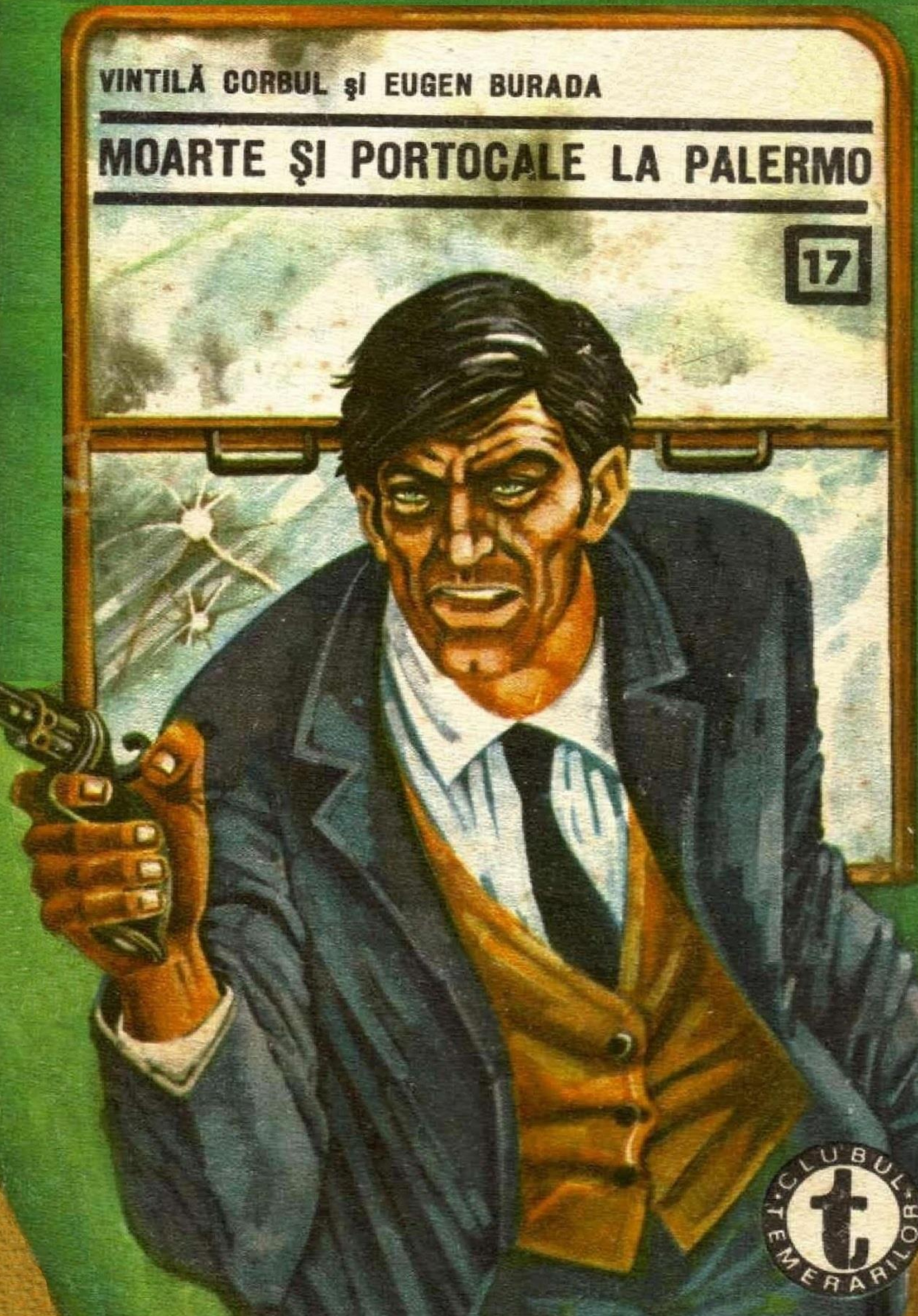

CLUBUL TEMERARILOR

Vintilă Corbul
şi Eugen Burada

MOARTE ŞI PORTOCALE LA PALERMO

Colecția «Clubul Temerarilor»,

nr. 17 & 18,

Editura Tineretului

Bucureşti, 1967

Moarte şi portocale la Palermo

Atenţiune! Atenţiune! Trenul rapid cu direcţia Roma-Napoli-Messina-Palermo pleacă peste cinci minute de pe linia şapte. Persoanele care au condus pe pasageri sunt rugate să coboare din vagoane. Va dorim călătorie plăcută!

Difuzorul gării îşi încetă emisia.

Mircea Paltin continua să străbată peronul cu acelaşi pas vioi, dar măsurat, atât de deosebit de graba dezordonată a celorlalţi călători întârziaţi, care alergau să nu piardă trenul. Toate îl încântau. Şi lumea pestriţă şi zgomotoasă din jur, şi vagoanele înşiruite ca nişte mărgele pe liniile de oţel, şi ploaia de lumini fluorescente, şi afişele multicolore ale agenţiilor de voiaj, şi slalomul vagonetelor electrice care se strecurau prin mulţime, cărând bagaje cu cele mai variate forme geometrice. O ciocnire neaşteptată cu o matroană planturoasă, care dezlănţui un adevărat potop de invective, în cel mai pur dialect napolitan, îl făcu să pufnească în râs. „Ce ghinion! Nu putea să fie una tânără şi frumoasă?”

Hamalul care-l urma cu valizele, îi atrase atenţia:

— *Prego*, vagonul dumneavoastră, *commendatore*.

— *Grazie*.

Întinse biletele sale însoţitorului de vagon.

— Cabina şase, cuşeta doi, citi cu glas tare însoţitorul.

Îi restitui biletele şi-l invită să se urce în vagon.

— *Prego, signore!*

Urmat de hamal, Mircea îşi făcu loc pe culoar, printre călătorii care se agitau înaintea plecării. Intră în cabină. Hamalul îi instală valizele în plasă.

— Călătorie frumoasă, *commendatore!* salută el, ducând mâna la cozoroc.

Rămas singur, Mircea deschise geamul. Vacarmul mulţimii animate de pe peron, răbufni în cabină. Spectacolul forfotei din gară

îl absorbi iarăşi. Călătoria şi literatura erau marile sale pasiuni. Romanele-i picareşti oglindeau dragostea pentru viaţa de aventură, pentru spaţiile largi, pentru senzaţiile tari. Mircea Paltin răspundea cu prisosinţă la ceea ce Jack London numea „The call of the wild". Visul lui era să creeze un erou pe măsura lui Simon Templer, a lui Lemmy Caution sau a lui James Bond. Admira aceste personaje bătăioase, pline de vigoare şi de forţă, cu pumnii de fier, umerii pătraţi şi muşchi tari ca vâna de bou, care chemau parcă primejdiile în jurul lor. Se încăierau cu zece adversari deodată şi ieşeau victorioşi din luptă, fără ca hainele lor să fi căpătat o cută. Aceşti eroi ai secolului XX erau idolii unui anumit tineret care reducea arta cinematografică la filmele poliţiste, literatura la romanele lui Leslie Charteris, muzica la cvartetul Beatles şi arta vestimentară la bluzoanele negre. Proaspăta, dar colosala lor celebritate zdrobea gloria ruginită a lui Hercule, Samson, ori Milon din Crotona.

Mircea Paltin avea înfăţişare de sportiv, de actor de cinema, de manechin desprins dintr-un jurnal de modă masculină, dar nu de cărturar. Numai ochii săi scăpărători de inteligenţă, expresie de un umor fin, uşor ironic, îi trădau înclinările spre visare, posibilităţile de gândire profundă, de trăire interioară. Îl singulariza mai ales zâmbetul său de un farmec comunicativ, care-i lumina uneori faţa.

Trenul se puse în mişcare. Peronul începu să alunece prin faţa ferestrelor vagonului. Batiste fluturau deasupra capetelor mulţimii.

Cadranul luminos al ceasului gării indica ora opt şi un minut. Instinctiv, Mircea îşi verifică ceasul brăţară.

În aceeaşi clipă, îşi făcu apariţia în pragul cabinei un bărbat înalt, bine făcut, îmbrăcat într-un costum gri-fer impecabil. Să tot fi avut treizeci de ani. Obrazul neted, nasul grecesc, trăsăturile regulate, dar de o rigiditate ciudată, bărbia rotundă, păreau modelate din ceară. Numai ochii erau de o mobilitate impresionantă. Cenuşii, vioi, duri, iscoditori, se străduiau să nu le scape nimic din ceea ce apărea în câmpul lor vizual.

Noul venit salută cu o înclinare scurtă a capului. Privirea lui întârzie câteva clipe asupra lui Mircea, care încercă o senzaţie dezagreabilă. Avu impresia că se află în faţa unei reptile.

— *Buona sera*, rosti în sfârşit străinul.

Avea un vag accent american.

— *Buona sera*, replică Mircea.

Acestea fură de altfel singurele cuvinte pe care le schimbară.

Cu un gest neglijent, străinul îşi aruncă servieta diplomat în plasă.

Însoțitorul vagonului îi aduse valizele. În schimbul acestui serviciu se alese cu un bacşiş care-l făcu să se ploconească până la pământ.

— Cina se serveşte peste un sfert de oră, anunță el, apoi se retrase.

Mircea se întoarse spre fereastră. Trenul câştiga viteză. Se întunecase. Luminile cartierelor mărginaşe ale oraşului se pierdeau ca nişte stele căzătoare undeva, în urmă.

Mircea era foarte încântat de uşurința cu care vorbea italieneşte. Îşi însuşise accentul unui autentic cetățean al Romei. O italiancă tânără şi zglobie, ca argintul viu, dansatoare la un bar din Bucureşti, îl familiarizase cu limba italiană vorbită, desăvârşindu-i în acest chip cunoştințele lingvistice dobândite la Facultatea de filologie. În cursul scurtei sale şederi la Roma fusese luat drept italian şi asta îl umpluse de încântare.

Mircea anticipa bucuria pe care o va simți când va păşi pe pământul Siciliei. De mult plănuise o călătorie în sudul Italiei, dar nu hotărâse să treacă la fapte, decât în ziua în care colecția „Aventura” îi solicitase un roman cu acțiune trepidantă. Se gândise atunci să scrie o carte cu pirați, cu comori ascunse în insule stâncoase, pârjolite de arşița soarelui, cu corăbii zvelte şi rapide, cu abordaje spectaculoase şi lupte epice. Citise odată o cronică a cuceririi Siciliei de către pirații normanzi. Ar fi fost interesant să dezvolte un episod din această epocă frământată. Ştia că la Palermo va găsi documente prețioase, care i-ar putea folosi la elaborarea romanului. Şi fiindcă era operativ, plecase la drum.

Căzuse însă într-un sezon nu tocmai potrivit. Era în plină vară. Iar verile în sudul Italiei sunt toride.

Şi în compartiment domnea o căldură sufocantă. Prin fereastra deschisă năvălea un aer fierbinte. Mircea avea senzația că se afla într-o etuvă. Cămaşa umedă de sudoare, i se lipise de corp. Moleşit de zăpuşeală, îşi scoase haina şi o agăță într-un cuier.

Străinul nu părea să sufere de căldură. Îşi aprinse tacticos o havană şi pufăia alene.

Deodată, uşa fu deschisă cu putere. Surprins, Mircea întoarse capul într-acolo. În aceeaşi clipă, străinul îşi duse fulgerător mâna spre buzunarul dinăuntru al hainei.

În deschizătura uşii apăru un cap roşcovan, rotund ca un dovleac. Se auzi un glas afectat, rostind în englezeşte:

— Pardon! Am greşit compartimentul.

Apoi uşa fu închisă la loc, de data aceasta cu menajamente.

Străinul, care se încordase ca un arc, se destinse. Scoase mâna de sub haină şi se lăsă pe spătarul banchetei.

Privirile lui şi ale lui Mircea se întâlniră o secundă. Străinul schiță un zâmbet, apoi începu să urmărească din ochi arabescurile fumului de havană, pe care curentul le sfâşia, repezindu-le apoi spre fereastră.

Mircea se aşează pe fotoliul din cabină. Luă o revistă din vraful de ziare şi reviste cumpărate la chioşcul gării. Privirile parcurgeau paginile încărcate cu fotografii colorate, însă gândurile îi fugeau la tovarăşul de cabină. Comportarea acestuia era ciudată. Trecerea aceea fără tranziție de la nepăsarea pe care o afectase la început, la starea de încordare provocată de apariția roşcovanului, apoi relaxarea tot atât de bruscă, nu scăpaseră spiritului de observație al lui Mircea.

Clinchetul unui clopoțel plimbat pe culoar vesti cina. Mircea îşi aminti brusc că îi e foame. Dacă nu se grăbea să ajungă la vagonul restaurant, risca să nu mai găsească locuri libere.

Renunță să-şi mai îmbrace haina. Văzuse pe culoar pasageri numai în cămaşă. Ieşi din cabină, lăsându-l pe străin să-şi fumeze în linişte havana.

La vagonul restaurant avu norocul să găsească un scaun liber la o masă de două persoane. În fața lui se afla un preot catolic rubicond, cu obrajii rotunzi şi trandafirii de nou-născut şi cu o chelie respectabilă, care făcea concurență tunsorilor eclesiastice. Inspirându-se după meniul convivului său, Mircea comandă nisetru la grătar, „spaghetti alla arabiata”, muşchi „alla florentina”, o porție de gorgonzola şi o cassata siciliana. Toate stropite cu o sticlă de Chianti.

Un proverb din bătrâni spune că ochii sunt mai mari decât burta. Porțiile, deşi apetisante, erau atât de mari şi de sățioase, încât Mircea nu mai fu în stare să atace şi muşchiul „alla florentina”. Simțea că stomacul, întins ca o tobă, stătea gata să-i plesnească. Brânza îi făcea cu ochiul. Cassata de asemenea.

În spațiul dintre mese se îmbulzeau înfometații, care aşteptau să ia locul primei serii de consumatori.

Mircea ciuguli ca o pasăre din delicioasa porție de gorgonzola.

Îşi muia tocmai buzele în paharul cu vin, când fu martorul unei scene stranii. Pasagerul din compartimentul său apăruse în uşa vagonului restaurant. Calm, căuta din ochi un loc liber. Deodată, privirea lui rămase fixată asupra unui punct din celălalt capăt al

vagonului. Se crispă brusc. Muşchii fălcilor îi jucară nervos sub obrazul neted.

Urmărindu-i curios direcția privirii, Mircea zări un bărbat de statură herculeană, îmbrăcat într-un costum de sport cenuşiu cu carouri verzi, care-l fixa cu aceeaşi intensitate pe străin. Bărbatul în haine cu carouri verzi mută cu limba în colțul gurii chiştocul pe care-l frământase până atunci între buze, şi fără să-l piardă din ochi pe străin, întoarse pe jumătate capul şi spuse ceva unui individ bondoc cu mutra de boxer, care se afla în urma sa. Dinții acestuia se dezgoliră într-un rânjet.

Fără grabă, străinul se răsuci pe călcâie şi ieşi din vagonul restaurant.

Bărbatul în haine cu carouri mai trase un fum din țigară, o azvârli jos şi după ce o strivi cu piciorul, porni legănat pe urma străinului. În drum, înghionti câțiva tipi, care renunțară să mai protesteze, când văzură cu cine au de-a face.

Individul cu mutră de boxer vru să vină după el. Un chelner, care purta pe brațul stâng un pântecos castron cu supă, îi ieşi întâmplător în cale. În ciocnire, castronul se răsturnă, împroşcând cu supă şi pe tipul cu mutră de boxer şi pe alți trei consumatori de la o masă din apropiere. Se iscă tumult. Între timp, individul în haine cu carouri dispăruse din vagonul restaurant…

* * *

Străinul străbătea agil coridorul vagonului cu paturi, îndreptându-se spre cabina sa. Bărbatul în haine cu carouri iuți pasul. Nu voia să-i scape vânatul. Zări pe străin strecurându-se în cabină şi închizând uşa în urma sa. Se uită în jur. Culoarul era gol. Se apropie de uşa cabinei şi scoase din tocul de piele de sub haină un pistol Parabellum cu amortizor de zgomot…

În cabină, străinul stinse lumina. Cu gesturi repezi, lăsă jos geamul, care până atunci fusese deschis numai pe jumătate.

Vântul năvăli în compartiment, făcând să se zbată perdelele de pluş.

Străinul scoase de sub haină un Browning cu şase focuri. Se adăposti apoi în intrândul pe care-l făcea cabina lavaboului, ținând sub observație uşa compartimentului…

Bărbatul în haine cu carouri deschise brusc uşa. Mişcarea furioasă a perdelelor îl derută. Trase trei focuri într-acolo. Silueta lui se contura precis pe fondul luminos al culoarului.

Străinul zâmbi. Nu se putea o țintă mai perfectă. Apăsă pe trăgaci. Din Browning porniră patru gloanțe care nimeriră în plin. Bărbatul în haine cu carouri scăpă revolverul din mână, se frânse de mijloc şi se prăbuşi cu capul înainte pe covorul albastru din cabină.

Străinul îl apucă de gulerul hainei şi-l trase înăuntru. Luă şi pistolul Parabellum căzut pe prag, apoi închise uşa. Avu grijă să pună zăvorul. Aprinse lumina mică de la căpătâiul cuşetei.

Fără să facă vreun efort deosebit, prinse cadavrul de subsuori şi-l aruncă pe fereastră, în beznă. Pistolul Parabellum avu aceeaşi soartă.

Respiră adânc, apoi cu gesturi repezi, dar metodice, se aşternu pe lucru. Puse Browningul pe fotoliu. Îşi scoase haina şi o aruncă pe cuşetă. Luă din cui vestonul lui Mircea şi îl îmbrăcă în grabă. Îşi scoase din haina gri-fer paşaportul, dar când vru să-l bage în buzunarul dinăuntru al vestonului, dădu peste paşaportul lui Mircea. Îl scoase şi pe acesta. În aceeaşi clipă, cineva încercă clanța.

Străinul tresări. Cu mâna dreaptă apucă revolverul şi se întoarse brusc spre uşă. Abia atunci îşi aminti că o încuiase. Cu stânga aruncă pe geam unul din paşapoarte, iar pe celălalt îl strecură în buzunar. Se apropie de uşă şi îşi lipi urechea de tăblie. Nu auzi nimic.

Trenul îşi încetini mersul. Intra într-o stație unde avea probabil oprire.

Străinul smulse din plasă servieta diplomat şi, după câteva clipe de aşteptare, ridică zăvorul şi deschise brusc uşa. Pe culoar nu se afla nimeni.

Respiră uşurat. Avea drumul liber. Ieşi pe coridor şi se îndreptă spre uşa vagonului. Frânele scrâşniră. Când trenul opri în sfârşit în stație, străinul coborî prin partea opusă peronului, gândindu-se că va scăpa neobservat.

Dădu să traverseze linia. Din stânga apăru ca un bolid botul uriaş al unei locomotive. Îngrozit, străinul întoarse brusc capul. Lumina orbitoare a farurilor, duduitul namilei de fier, şuieratul strident al sirenei îl zăpăciră. Într-o frântură de secunda, locomotiva îl hăpăi sub roți…

* * *

Mircea goli paharul de Chianti, apoi ceru nota de plată.

Preotul catolic îşi continua netulburat cina. Tumultul din celălalt capăt al vagonului sporea. Invectivele plouau. Italienii nu-şi dezmințeau reputația. Erau mai guralivi decât un stol de vrăbii.

Chelnerul de la masa lui Mircea îşi făcu solemn apariția, purtând pe farfurie – ca pe nişte moaşte – nota de plată, adăpostită sub un şervet scrobit.

Mircea achită consumația, încântat că putea scăpa din îmbulzeala vagonului restaurant. Mâncase împărăteşte. Vinul tare şi aromat îi crease o stare de euforie. Înainte de a se ridica de la masă, salută pe preotul catolic, care-i răspunse cu o onctuoasă binecuvântare.

Porni spre vagonul său. Se gândea cu plăcere la lectura pe care o va face înainte de culcare. În valiză îl aştepta un volum de istorie a pirateriei, achiziționat într-un anticariat din Roma.

Ajuns pe culoarul vagonului de dormit, vru să-şi aprindă o țigară, dar se răzgândi. Împinse uşa cabinei şi intră. Îl izbi numaidecât vântul care intra vârtej pe fereastra deschisă. La lumina mică a veiozei, văzu că patul străinului era neatins. Aprinse plafoniera şi ridică geamul.

Deodată, încreți mirat sprâncenele. În partea de sus, geamul era găurit în două locuri. Evident, urme de gloanțe. Intrigat, aruncă o privire în jur. Abia acum observă ca îi dispăruse vestonul. Haina grifer a străinului era aruncată pe cuşeta de jos. În plasă, toate valizele – şi ale lui şi ale străinului – erau la locul lor. Lipsea doar servieta diplomat.

Simți că i se ridică sângele în obraji. Îşi aminti că paşaportul şi biletele de tren se aflau în veston. Asta complica serios lucrurile.

Făcu o legătură între scena la care asistase în vagonul restaurant, urmele gloanțelor, dispariția străinului şi dispariția vestonului, încercând să reconstituie faptele care se petrecuseră în absența sa.

Existau trei variante:

Prima: distrat, străinul îmbrăcase din greşeală vestonul şi ieşise din cabină. Această alternativă cădea de la început. Nu se puteau explica urmele gloanțelor şi lipsa servietei diplomat.

A doua variantă: străinul fusese asasinat, cadavrul aruncat pe geam, iar servieta diplomat furată. Şi această explicație cădea. Ce rost avea dispariția vestonului?

A treia variantă: ştiindu-se urmărit, străinul schimbase haina sa cu vestonul, îşi luase servieta diplomat şi se făcuse nevăzut. Această variantă – de altfel cea mai plauzibilă – explica şi existența urmelor din geam. În cabină avusese loc o luptă, din care străinul ieşise învingător.

Înainte de toate, trebuia să anunțe pe însoțitorul vagonului. Sună.

În aşteptarea însoțitorului, care întârzia, luă haina străinului şi

începu să caute prin buzunare.

Gestul nu era tocmai frumos, reflectase el. Îl justifică însă dispariția vestonului.

Nu găsi decât o batistă albă în buzunarul de la piept, iar în buzunarul de jos, din dreapta, cheile valizelor şi o fisă. Fisa era neagră şi avea gravat pe avers o portocală, iar pe revers un cap de mort.

Capul de mort făcu să-i revină în minte figura stranie a tovarăşului său de cabină: obrazul ca de ceară, trăsăturile nefiresc de rigide, în contrast cu ochii de o mobilitate obositoare.

Fisa părea să fie una din acele reclame în imagini, fără cuvinte, care se distribuie prin anumite localuri de noapte.

În orice caz, împerecherea dintre portocală şi capul de mort părea cel puțin ciudată.

Contrariat de întârzierea însoțitorului de vagon, aruncă haina pe cuşetă şi ieşi din cabină să-l caute…

* * *

Tipul cu mutră de boxer ieşi din vagonul restaurant, ştergându-şi cu batista pantalonii.

— *Porca madona!*

Străbătu culoarul vagonului de dormit şi ajunse în vagonul următor. Se opri în dreptul unui individ subțire, cu părul negru, care stătea la fereastră şi fuma o țigară.

— Nino, nu l-ai văzut pe Jack?

— Nu.

— Atunci s-a oprit în vagonul cu paturi. Cheamă-l pe Tony şi veniți după mine.

— O.K., Luis.

Tipul cu mutră de boxer se întoarse în vagonul cu paturi. Cercetă dintr-o aruncătură de ochi culoarul gol.

Uşa unei cabine se deschise. Un bărbat în cămaşă ieşi pe culoar, trânti uşa şi se îndrepta spre capătul opus al vagonului. După ce-l văzu că o coteşte spre toaletă, tipul cu mutră de boxer se repezi la uşa cabinei, care rămăsese întredeschisă. Dintr-o privire cuprinse haina gri-fer de pe cuşetă şi geamul perforat de două gloanțe.

Rosti printre dinți:

— Genovese. Şi-a scos haina ca să nu-l recunosc… Bietul Jack!!

Închise uşa şi se înapoie la capătul vagonului în aşteptarea lui Nino.

Nino sosi însoțit de un ins solid, în haine albe de şantung.

— L-ai găsit? întrebă el.

Luis făcu mâna dreaptă pumn şi arătă cu degetul mare în jos.

Insul în haine de şantung râse ironic:

— Era de aşteptat. Nu te joci cu Vincent Genovese. O să ne „felicite” Don Cirro.

— Gura! scrâşni Luis. Îi vin eu de hac lui Genovese… Uite-l!

* * *

Mircea era iritat. Nu-l găsise pe însoțitor, în cabina sa. Îl căutase şi în vagonul restaurant. Nu era nici acolo. Hotărâse atunci să plece după şeful de tren. Un chelner îl îndrumase spre celălalt capăt al trenului. Când se înapoie, pe culoarul vagonului de dormit, văzu pe tipul cu mutră de boxer stând rezemat de ultima cabină şi discutând cu doi indivizi sprijiniți cu coatele de bara ferestrei din față.

Când Mircea se apropie de ei, tipul cu mutră de boxer se trase spre uşă pentru a-i face loc. Ajuns în dreptul primului ins rezemat de bară, Mircea se pomeni catapultat de acesta în tipul cu mutră de boxer, care în aceeaşi secundă deschise fulgerător uşa şi-l îmbrânci în gol…

Mircea se răsuci prin aer, ca într-un fantastic salt cu prăjina. Avea senzația că se prăbuşeşte într-un hău negru, fără fund. Trăia un coşmar îngrozitor, care dură însă numai o frântură de secundă. Mâna lui dreapta apucă – printr-un adevărat miracol – o bară de fier, de care se încleşta cu disperare. Simți că brațul îi este aproape smuls din umăr. În acelaşi timp, se izbi cu picioarele de o scară. Găsise încă un punct de sprijin. Se agață instinctiv şi cu cealaltă mână de bară. Stătu spânzurat câteva momente în aer, apoi cu un efort supra-omenesc reuşi să se cațere pe treptele scării vagonului. Era salvat.

Mai bine de un minut stătu încleştat de bară. Vântul aprig, stârnit de mersul vertiginos al trenului, îi înghețase parcă sudoarea pe spinare.

În fluierul piciorului stâng simțea o durere surdă, din ce în ce mai puternică. Se lovise zdravăn. Esențial era însă că scăpase cu viață. Abia acum se uită în jos. Când văzu sub el, în lumina proiectată pe fereastră, terasamentul cenuşiu deplasându-se cu viteză amețitoare, i se făcu părul măciucă. Înghiți în sec, apoi fluieră a mare mirare:

„Era să mă ia dracu!”

Îşi aruncă privirile în sus, spre geamul luminat al uşii. „Au vrut să mă cureț! Bandiții!…”

Gândul că ar putea să cadă iarăşi în mâna agresorilor, îl făcu să se ghemuiască pe scară, astfel încât să nu fie observat dinăuntru.

Abia într-un târziu, ridică încet capul şi se uită cu precauţie pe geam. Pe culoar nu mai era nimeni. Împinse încet uşa şi intră în vagon.

În acelaşi timp trenul începu să-şi încetinească mersul. Frânele scrâşniră.

Când se văzu în siguranţă pe culoar, îi reveni curajul.

„Dacă-i prind îi omor”, îşi zise Mircea bătăios.

Picioarele îi mai tremurau, dar asta n-avea importanţă. Sângele îi zvâcnea în artere, sporindu-i cu fiecare pulsaţie mânia.

„Dacă-i găsesc în compartiment, scotocindu-mi prin lucruri, îi omor.”

Se îndreptă spre cabină. Deodată avu senzaţia că este urmărit. Cineva se apropia tiptil de el. Mai făcu câţiva paşi. Se încordă gata de luptă. Se întoarse brusc. Tipul cu mutră de boxer se repezea tocmai asupra sa cu un stilet în mână.

Mircea pară cu stângă, iar cu dreapta îi apucă braţul şi i-l răsuci dându-i-l peste cap. Apoi îi aplică un croşet magistral, culcându-l la podea.

Atunci apăru şi individul în haine de şantung, care se repezi la atac. Când acesta ajunse cam la doi paşi, Mircea îl izbi fulgerător cu piciorul sub pântece. Tipul icni, se învineţi de durere şi se încovoie, prăbuşindu-se pe covor.

În aceeaşi clipă trenul se opri.

Mircea auzi o mişcare înapoia lui. Dădu să se răsucească pe călcâie, când simţi o lovitură cumplită în creştet. Se prăvăli printr-o mişcare elicoidală şi leşină…

* * *

Mircea se trezi în huruit de motoare. Capul îl durea îngrozitor. Simţea în creştet un fel de arsură şi o pulsaţie puternică, aprigă, ca nişte lovituri de ciocan. Gemu şi îşi duse mâna la cap. Dădu peste o pungă de gheaţă. Deschise anevoie ochii. Întuneric. Era întins pe o cuşetă. Îl mira huruitul motoarelor. Cuşeta se legăna parcă. Atribui senzaţia aceasta ameţelii. Îl loviseră groaznic.

Legănările cuşetei se accentuau, sporea parcă şi vuietul motoarelor. Căută din ochi fereastra. După un timp reuşi să desluşească o ferestruică rotundă. Mintea lui Mircea începu să lucreze febril. Ar fi jurat că se afla pe un vas. Auzea zgomotul

valurilor lovindu-se de bord.

„Unde dracu sunt?” se întrebă el.

Auzi de undeva un şuierat de sirenă. Apoi încă unul.

Nu mai încăpea nicio îndoială. Se afla pe mare.

Se întrebă cum de ajunsese acolo.

Deodată îl trecu un fior. Îl răpiseră.

Întâmplările uluitoare din tren îi reveniră fugitiv în minte. Se desfăşurau în secvenţe rapide, ca la cinematograf. Defilară şi străinul din compartiment cu atitudinea lui bizară, şi individul cu haine în carouri, şi tipul cu mutră de boxer, insul cu haine albe de şantung… plonjonul în abisul nopţii îl făcu iar să se cutremure. Bătaia de pe culoar îi oferise o satisfacţie de scurtă durată. Îl scosese din luptă pe tipul cu mutră de boxer, dar…

Se deschise o uşă, lăsând să pătrundă în cabină o lumină puternică. În prag se conturau două siluete.

Mircea închise ochii, prefăcându-se că nu şi-a revenit încă din leşin. Era o măsură prudentă. Poate că în acest mod va putea afla mai multe în legătură cu situaţia lui.

Cineva aprinse lumina din cabină. Auzi un glas de bas dogit.

— L-au pălit rău. Nu vezi, nici până acum nu şi-a revenit în fire.

Mircea simţi o mână aspră, care-l apucă de încheietură şi-i luă pulsul.

— Normal! rosti, oarecum mirat, glasul dogit. Ar trebui să-şi revină.

— Dacă nu-l curăţai pe Nino, se termina cu Vincenzo.

— Don Vincenzo, ţâncule.

— Eh, ar trebui să-ţi fie recunoscător. Nino era gata să-l înjunghie. Şi atunci adio „Don” Vincenzo. Toarnă-i în cap o găleată cu apă, să vezi cum se trezeşte.

— Dacă n-aş ţine la tine, te-aş lăsa s-o faci. A mai încercat unul să-l stropească în glumă cu apă rece… A fost ultima lui glumă, Ugo mititelule.

Câteva clipe cei doi bărbaţi tăcură.

În mintea lui Mircea începu să se facă lumină. Era luat drept altul. Intrase într-o încurcătură din care nu ştia cum avea să mai iasă. Dacă cei doi ar descoperi că nu el era Don Vincenzo, ar fi capabili să-l omoare. Asta cu atât mai mult cu cât ar putea să presupună că el îl ucisese pe adevăratul Don Vincenzo. Până să se lămurească lucrurile l-ar lichida.

— Mă uit la el şi nu-mi vine să cred, rosti iarăşi glasul dogit. Nici

urmă de bisturiu.

— Dacă n-o fi el?

— Cum să nu fie el? Trenul, numărul cabinei, port-bonherul, prezența oamenilor lui Cirro, brațul dislocat a lui Luis, boaşele snopite ale lui Tony…

— Tot i-a venit unul de hac.

— Mă, ție ți s-a făcut de scărmăneală. Tu nu-l cunoşti pe Vincenzo. Dacă nu l-ar fi trădat Jack…

— Să aduc nişte amoniac, spuse tânărul.

— Da, nu e rea ideea. Să-i dăm puțin pe la nas, glăsui bătrânul.

Mircea fu cuprins de panică. Trebuia să intre în rol, mai înainte ca tânărul să vină cu amoniacul. Afară de asta situația începuse să-l intereseze. Nu venise el aici în căutarea aventurii? Era servit pe tavă.

Începu deci să geamă uşor. Făcu o mişcare, apoi deschise ochii. Îi închise iarăşi, ca şi când l-ar fi orbit lumina, după care clipi, prefăcându-se însă buimac.

— Vincenzo, băiatule!

Asupra lui se aplecă un om vârstnic, corpolent, nervos, cu şapcă neagră. Zâmbea cu gura până la urechi, arătându-şi dinții înnegriți de tutun.

— Te mai doare?

Mircea bolborosi, abia inteligibil.

— Apa… Apă…

— Imediat, Vincenzo… Ugo! strigă bătrânul. Ugo!

Ugo sosi cu o sticlă de amoniac.

— Lasă amoniacul şi adu puțină apă.

Ugo se execută revenind cu un pahar cu apă.

— Şi-a venit în fire, unchiule? întrebă Ugo de astă dată, cu oarecare respect.

„Don Vincenzo” treaz impunea altă considerație. Cu gesturi blânde, unchiul dădu lui Mircea să bea. Mircea sorbi puțină apă.

Inima îi bătea să se spargă. Începea „marea aventură”.

— Îți mai aduci aminte de mine? spuse bătrânul. Eu sunt! Unchiul Gino! Când erai mic te țineam pe genunchi. Făceai pipi pe mine.

Mircea murmură cu prefăcută bucurie.

— Unchiule Gino!… Au, au! se văită el, ducând mâna la cap.

Închise iarăşi ochii.

— Adu amoniac, Ugo! strigă unchiul Gino.

Mircea îi redeschise.

— Nu. Nu-i nevoie. Mă simt mai bine.

Unchiul Gino îşi frecă voios palmele.

— *Per amor di Dio*, bine că te văd iarăşi zdravăn. M-am temut că ți-au făcut de petrecanie oamenii lui Cirro. Nino Zanotti te-a plesnit în creştet cu atâta sete, încât mi-am zis. că ți-a zdrobit țeasta. Dar şi eu l-am achitat. I-am găurit foalele cu trei gloanțe.

— Nu zău, bâigui Mircea.

— Am picat la țanc. Tocmai când Nino te trăsnea în moalele capului... Era bine să ne fi urcat în tren de la Roma. Te-am fi apărat de oamenii lui Cirro. Tu ai ținut morțiş să nu ne urcăm decât la Formio. Ți-am înțeles într-un fel calculul. N-ai vrut să fii văzut în tovărăşia noastră, ca să nu atragi atenția asupra ta. Dar te-ai bizuit prea mult pe noua ta mutră. Jack te-a vândut.

— Canalia! făcu Mircea.

— Altfel cum crezi că te-ar fi identificat Luis? Nu semeni deloc cu vechile tale fotografii.

Îl privi îndelung, analizându-i fiecare trăsătură a feții.

— Măi, dar bine ți-a mai aranjat doctorul mutra. La un moment dat începusem să mă întreb dacă eşti într-adevăr tu. Numai port-bonherul ăsta pe care l-am găsit asupra ta, mi-a risipit bănuielile, zise el săltând în palmă fisa cu cap de mort şi portocală.

I-o întinse.

— Poftim. Mă bucur că ai păstrat-o.

Mircea o luă să se uite la ea cu prefăcută emoție.

— Se putea să nu o păstrez?

Aruncă o nadă.

— Îți mai aduci aminte de vremurile acelea?

Unchiul Gino zâmbi nostalgic.

— Eu să nu-mi aduc aminte? Erai un năpârstoc. Mă înapoiasem cu taică-tău de la Messina. Făcusem treabă bună acolo. Ca să sărbătorim succesul ne-am dus la un bar. De acolo m-am ales cu fisa cu cap de mort. Tu, cum ai văzut-o, mi-ai şi luat-o. Al naibii copil mai erai. Apucător, încă de pe atunci promiteai.

Îl contemplă iarăşi.

— Măi, dar frumos te-a mai făcut doctorul. Nici maică-ta, dacă ar mai trăi, nu te-ar recunoaşte.

— Biata de ea, suspină Mircea. Ce femeie!

— Minunată, băiete... Şi zi, l-ai plătit scump pe doctor ca să te facă atât de arătos?

— Zece mii de dolari, spuse Mircea la întâmplare.

— Scump al dracului, dar face. Pe Dillinger nu l-a reuşit tot atât

de bine. D-aia l-au şi curăţat oamenii din F.B.I. E adevărat că în ultima vreme chirurgia estetică a progresat mult. Servesc la ceva şi doctorii ăştia pe care eu îi socoteam buni numai să întindă obrajii căzuţi ai femeilor bătrâne... Uite, să-ţi prezint pe Ugo. Sunteţi puţin neamuri.

— Bună ziua, Don Vincenzo, rosti cu deferenţă tânărul. Mătuşa mea dinspre mamă, Genoveffa, a fost măritată cu vărul unchiului dumitale dinspre tată, Tomasso.

— Ah, da! exclamă Mircea cu afectată voioşie. Grozav om unchiul Tomasso.

— Bravo, Vincenzo, interveni unchiul Gino. Ai o memorie! Când părinţii tăi au plecat la New York abia dacă împliniseşi patru anişori... Bietul taică-tău! Ce moarte groaznică!

„Haiti, dacă îmi cere amănunte, am dat de dracul", reflectă alarmat Mircea.

— Auzi, să-l ucidă pe scaunul electric! continuă elegiac unchiul Gino. Ce sfârşit!... Şi maică-ta să piară arsă! Adevărul e că trăgea cam mult la măsea. Mi-a spus mie Taddeo. Şi mai obişnuia să şi fumeze în pat...

Mircea oftă plin de compasiune.

— Dacă ai şti cât m-am străduit să o dezbar...

— Şi fratele tău? întreabă iarăşi Gino.

— Cu el e o poveste lungă.

— Să nu-mi spui că te-ai certat cu Spiridone. Era un băiat tare blajin. Tu ai fost încă de mic un bătăuş şi jumătate. Dar Silvia, Sisto, Simone, Pamfilo ce mai fac?

— M-am cam rupt de ei, spuse Mircea cu jumătate de glas.

— Rău, băiatule, îl dojeni unchiul Gino. Nu trebuie să dai cu piciorul neamurilor oricât ai ajunge de sus. Ehe, ţi s-a cam urcat succesul la cap. Într-un rând, Don Serafino spunea că nu mai vrea să mai aibă de-a face cu tine. Dar i-a trecut...

Unchiul Gino scoase din buzunarul hainei negre o pipă şi o pungă cu tutun. Cu gesturi domoale, începu să înfunde tutun în pipă.

— Tutun sicilian, rosti el. Cel mai aromat din lume. Alţii râd de mine. Cică nu mă pricep. Dar eu ştiu mai bine. Ugo, poţi sa pleci. Am ceva de discutat cu Vincenzo.

Ugo ieşi de-a-ndărătelea. Nu reuşea să-şi desprindă privirile de pe chipul lui Mircea. Se împiedică de prag şi abia scăpă să nu se întindă pe podea cât era de lung.

Închise cu grijă uşa în urma lui.

— Ai văzut cum se uită la tine? zâmbi unchiul Gino. Te invidiază. În lume nu sunt doi Vincenzo.

Mircea surâse palid.

— Nu e chiar aşa.

Unchiul Gino îşi aprinse pipa.

— Lasă, nu mai face pe modestul... Se plecă la urechea lui Mircea şi îl întrebă confidenţial. Ia zi, Vincenzo, câţi oameni ai căsăpit cu mâna ta?

Mircea tuşi încurcat.

— N-aş putea să spun...

— De mine te fereşti? exclamă unchiul Gino cu mâhnire. Numai în jurnale a scris de cinci inşi. Pe Diamond Joe nu l-ai curăţat tu?

Mircea încercă să recapituleze tot ce citise în presă despre lumea gangsterilor din America. Bătrânul îi vorbise despre New York, despre o execuţie pe scaunul electric; asta însemna că teatrul isprăvilor personajului pe care-l întrupa se situa, desigur, în Statele Unite. Îşi aminti astfel că citise nu de mult despre un oarecare Vincenzo Genovese, unul dintre capii traficului internaţional de stupefiante. Inclus de F.B.I. într-un grup de gangsteri notorii, de origine italiană, care urmau să fie expulzaţi din Statele Unite, Genovese avusese ghinionul să fie implicat între timp în asasinarea unor agenţi ai Biroului narcoticelor. Ca să scape de scaunul electric se făcuse nevăzut. De atunci îl căutau toate poliţiile din emisfera occidentală. Mircea regreta că nu se documentase mai temeinic în acest domeniu. Dacă-l întruchipa pe Vincenzo Genovese trebuia să joace tare. Operaţia chirurgicală estetică la care se supusese acest gangster, pentru a-şi schimba înfăţişarea cu scopul de a scăpa de urmărirea autorităţilor şi probabil şi de răzbunarea vreunei bande rivale – stătea la baza unui imbroglio care putea să aibă consecinţe tragice. Ce se va întâmpla dacă Vincenzo Genovese va apare pe neaşteptate, dezvăluindu-i astfel impostura? Ori dacă se va ivi vreun ins care cunoştea noul chip al gangsterului?

Îndată ce se va vedea pe uscat va profita de ocazie spre a-şi lua tălpăşiţa. Nu ştia încă unde îl ducea unchiul Gino, dar nu va întârzia să afle.

— Diamond Joe şi-a meritat soarta, declară el cu prudenţă.

— Dar Slim Keyes? îl iscodi unchiul Gino.

— Slim s-a ales cu ceea ce trebuia să se aleagă.

— Ştiu. Zece gloanţe în burtă. Întotdeauna am spus că violenţa îţi va cauza neplăceri. Vezi ce-ai păţit? Dacă nici „Onorata Familie” n-a

mai putut să te ajute…

— Nu mă plâng, zise Mircea, străduindu-se să nu spună prea mult. „Onorata Familie” era desigur o expresie care ascundea o organizație puternică. Unchiul Gino folosea un limbaj cunoscut numai inițiaților. M-am aflat adeseori în situații grele, continuă Mircea, fără să fiu ajutat cum ar fi trebuit…

— Nu cârti, Vincenzo, îl dojeni unchiul Gino. Ai noştri au făcut tot ce au putut. Vrei să spui că nu-i aşa?

Mircea încercă să se ridice într-un cot.

— Prefer să tac… Au! iar mă doare…

— Te las să te odihneşti, spuse unchiul Gino. Avem tot timpul să mai stăm de vorbă. Vrei un pahar de Marsala sau de Etna? O să te pună pe picioare.

— Aş prefera un whisky, zise Mircea. În America m-am învățat cu băutura asta.

Bluful era mai mult decât necesar în actuala situație.

— Whisky?

Unchiul Gino se scărpină în cap.

— Să-l întreb pe Ugo dacă are puțin whisky pe bord. Tinerii ăştia se topesc după băuturile străine.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă. Se opri cu mâna pe clanță.

— Don Serafino vrea să stea de vorbă cu tine, Vincenzo. Te aşteaptă.

— Mda?

— Mâine seară. La Palermo.

Mircea înregistră astfel încă un amănunt. Mergeau la Palermo. În lumea „Mafiei”. Deodată înghiți în sec. „Mafia”. Nu cumva intrase în mijlocul oamenilor Mafiei? Cunoştea reputația acestei organizații.

Unchiul Gino ieşea tocmai pe uşă, când Mircea se simți ispitit să-l strige înapoi şi să-i destăinuie totul. Uşa se închise. Mircea suspină adânc. Pierduse o ocazie.

Peste puțin timp îşi făcu apariția Ugo. Un Ugo domesticit, care aducea o sticlă de whisky.

— Unchiul Gino mi-a vorbit mult despre dumneata, spuse el, destupând sticla. Cu apă? întrebă el.

— Sec, replică Mircea cu emfază. Îi plăcea să-l impresioneze pe tinerelul acesta imberb.

— Ți-am urmărit activitatea la New York, Don Vincenzo, spuse Ugo, în vreme ce-i turna băutura în pahar. Am auzit şi despre

isprăvile dumitale la Chicago, şi la San-Francisco. Matarella ți-a dat mult de lucru?

— Hm! replică Mircea cu nepăsare. Nu prea.

Ugo făcu ochii mari.

— Se spune că şi Capone l-a ştiut de frică pe Matarella.

Mircea râse cu afectată modestie.

— Capone, Matarella reprezintă trecutul.

— N-ai vrea să mă iei cu dumneata, Don Vincenzo? întrebă sfios Ugo.

Mircea îşi încreți sprâncenele.

— Unde să te iau?

— La New York. Când ai să te întorci la New York. Cred că ai să te întorci în Statele Unite, nu-i aşa?

— Da, desigur, răspunse Mircea. Îndată ce-mi aranjez treburile...

— Am auzit că numai pe dumneata te ştie de frică Don Cirro. Şi „Piesele de 90" se tem de sosirea dumitale la Palermo. Cică ai să te dedai la violențe...

— Depinde, replică Mircea, întrebându-se ce însemnau acele „Piese de 90". Sunt un mare personaj, îşi zise el, de vreme ce atâtea „Piese" sunt îngrijorate...

Ugo se uită spre hublou.

— A început să se lumineze. Până diseară suntem la Lipari.

„Deci nu mergem direct la Palermo", reflecta Mircea.

Ugo ieşi din cabină.

Rămas singur, Mircea se ridică în coate. Durerea de cap îl lăsase; în schimb se simțea încă amețit. Se pipăi în creştet. Îi crescuse un cucui cât un ou de porumbel, dureros la atingere. Se uită în jur. Se afla într-o cabină strâmtă, cu patru cuşete, cu un dulăpior şi cu două hublouri, unul în dreapta şi altul în stânga. Deduse că se afla pe un vas de mic tonaj, probabil o navă pescărească.

În cabină stăruia miros de peşte, de cauciuc încins şi de benzină.

La capătul cuşetei văzu agățată într-un cui haina gri-fer a adevăratului Vincenzo Genovese. Toate valizele – şi ale lui şi ale lui Genovese – erau rânduite după mărimi pe cuşeta din față. Bagajele pe care le moştenea fără voie, cereau a fi cercetate. Trebuia să se deprindă cu ele ca şi când ar fi fost ale lui.

Coborî de pe cuşetă. Amețeala îl făcu să se sprijine câteva clipe de perete. După ce-şi reveni se apropie de valizele lui Genovese. Erau trei la număr. Scoase cheile din buzunarul hainei gri-fer şi le descuie pe rând. În primele două găsi câte un costum de lustrin, unul alb şi

altul gri-închis, cămăşi, cravate, pijamale şi o trusă de toaletă. Niciunul din aceste obiecte nu avea monogramă sau marca furnizorului. În a treia valiză se aflau pantofi – vreo opt perechi – de calitate excepțională şi cu o linie foarte modernă. Genovese fusese desigur un mare amator de încălțăminte frumoasă. Şi pantofii erau fără marcă.

Mircea închise valizele, vârî cheile în buzunarul pantalonilor alături de cheile lui şi se întinse pe cuşetă.

Cabina valsa parcă în jurul său.

Stătuse prea mult timp în picioare.

Urmările loviturii din ajun se făceau încă simțite.

Ațipi…

Când se trezi, soarele pătrundea potop prin hublouri, în cabină era înăbuşitor de cald. Ar fi deschis hublourile, dacă nu s-ar fi temut că jerbele de apă stârnite de mersul vasului, ar fi pătruns înăuntru.

Îşi consultă ceasul de mână.

Zece şi jumătate.

Capul nu-l mai durea. I se făcuse în schimb o foame straşnică.

Parcă la comandă, Ugo intră cu o tavă încărcată cu un mic dejun. Ouă, şuncă, „pasta con sarde”, „canolli” şi o sticlă de Moscato.

Mircea goli la repezeală farfuriile, sub privirile admirative ale tânărului. Dădea tocmai peste cap un pahar cu vin, când unchiul Gino îşi făcu apariția.

— Ei, te simiți mai bine, Vincenzo? îl întrebă el jovial.

— Sunt încă buimac, minți Mircea. Am momente în care nici nu ştiu unde mă mai aflu, continuă el, ducându-şi mâna la frunte.

Adoptase această linie de conduită, spre a-şi justifica eventualele „scăpări” de mai târziu. Va putea pretinde chiar că are pierderi de memorie. Va evita astfel multe încurcături.

— Ar fi bine să ieşi pe punte, îl povățui unchiul Gino. Aerul curat are să-ți mai limpezească puțin capul.

— M-au pălit zdravăn, stărui Mircea, să brodeze pe aceeaşi temă. E de mirare că nu mi-au zdrobit țeasta.

Când să iasă din cabină, Ugo îi puse pe umeri haina.

— Bate tare vântul. Să nu răceşti.

Mircea îi mulțumi, zâmbindu-i condescendent.

Ajuns pe punte, aspiră adânc aerul proaspăt şi sărat al mării. Se simți înviorat. Ugo avusese dreptate. Sufla un vânt puternic. Mersul vijelios al vasului, sporea curentul.

Mircea îşi aruncă privirile în jur.

Pretutindeni se desfăşura marea violetă, zebrată de valuri cu creste înspumate. Vasul înainta cu mare viteză, lăsând în urmă o dâră albă, dantelată.

— Dacă n-ar fi trebuit să facem un scurt popas la Lipari, în noaptea asta am fi luat masa la Palermo, zise unchiul Gino.

Mircea se feri să ceară explicații. Înțelepciunea proverbului „Tăcerea e de aur” îşi găsea în cazul ăsta cea mai deplină ilustrare. Trebuia să găsească singur cheia enigmelor, asemenea unui modern Perseu în luptă cu Meduza. De data asta Meduza se identifica pare-se cu Mafia.

Curentul stârnit de mersul vasului era atât de puternic, încât Mircea îşi trase pe mâneci haina adevăratului Vincenzo, care îi venea foarte bine. Îşi înfundă mâinile în buzunar.

— Fuge frumos, nu-i aşa? zâmbi unchiul Gino. Motoare Rolls-Royce.

Mircea ciuli urechile. Motoare Rolls-Royce pe un vas, aparent atât de vetust! Ciudățeniile se țineau lanț...

Curând după lăsatul serii, trecură prin preajma insulei Stromboli. Vulcanul aflat într-una din erupțiile sale periodice, arunca pe cer o lumină purpurie. Căderea materialelor vulcanice în mare, la Sciara del Fuoco, oferea un spectacol dantesc.

Mircea stătea rezemat de parapetul de lemn şi se uita cu nesaț la creasta muntelui împodobit cu o cunună roşiatică.

Apoi vulcanul Stromboli rămase în urmă.

Pe învelişul mării se fugăreau jucăuş scânteieri fosforescente. S-ar fi zis că miriade de licurici se aşternuseră peste leagănul valurilor.

Trecură şi pe lângă stânca bazaltică abruptă a lui Strombolichio şi, după o jumătate de oră de mers, vasul îşi încetini viteza. La prova apăruse o masă neagră, cu povârnişuri repezi, argintate alocuri de ploaia razelor lunii.

Motoarele încetară brusc să mai huruie. Se aşternu o linişte adâncă, întreruptă doar de lipăitul valurilor ce se loveau de pântecele vasului.

Deşi se aflau în largul mării, sufla de undeva o boare uşoară, încărcată cu miresme de flori şi de... portocale. Da. De portocale.

Unchiul Gino se apropie de Mircea.

Pufăia din pipa lui marinărească şi se uita atent spre masa întunecată de la prova.

Apăru şi Ugo, urmat de doi inşi din echipajul vasului.

— Cât e ceasul, Ugo? întrebă unchiul Gino.

La lumina unei lanterne electrice, Ugo se uită la ceasul său brățară.

— Nouă şi şaptesprezece, zise el.

Unchiul Gino pufăi şi mai tare din pipă.

— La nouă şi zece Michelotto trebuia să fie aici.

— Să nu se fi întâmplat ceva, opină Ugo.

Unchiul Gino îl privi fără să-i răspundă. În afară de faptul că pufăia des din pipă, nimic nu-i trăda neliniştea.

— O fi întârziat cu descărcatul, zise unul din însoțitorii lui Ugo, un bărbos cu ceafă de taur.

— Să ne apropiem de golfuleț? întrebă Ugo.

— Nu, răspunse scurt unchiul Gino.

Aşteptarea se prelungea. Abia după vreun sfert de oră se auzi în depărtare bâzâitul unui motor.

— Michelotto! zise bărbosul.

Unchiul Gino făcu semn cu capul spre bărbos, care duse un deget la şapcă şi coborî la motoare. Al doilea însoțitor al lui Ugo, un tip scund şi vânjos cu brațe lungi ca de urangutan şi picioare îndoite în afară, ca două paranteze, trecu la timonă.

Bâzâitul bărcii cu motor creştea în intensitate. După o coastă stâncoasă a insulei apăru silueta neagră a unui vas.

Ugo scoase din buzunar un emițător cu tranzistori de mărimea unei cărți „in octavo”.

— Semnalizează! rosti sec unchiul Gino.

Ugo trecu aparatul pe emisie.

— Taormina, Taormina! Te caută Tibru. Spune dacă eşti prezent. Parola. Trec pe recepție. Gata.

Comută aparatul pe recepție şi aşteptă. În difuzorul aparatului se auzi replică.

— Aici Taormina, aici Taormina! Sunt prezent, Tibrule. Şapte stele de argint. Trec pe recepție.

— Aici Tibru, aici Tibru! Şapte sfeşnice de aur. Apropie-te! Gata.

Ugo îşi agăță de gât cureaua aparatului, apoi scoase din buzunar un pachet de țigări „Camel”.

— Serviți-vă, Don Vincenzo, zise el întinzându-i pachetul, pe care-l izbi în fund cu un bobârnac, făcând să iasă pe jumătate o țigară.

Mircea luă țigara. Cu o mişcare iute Ugo scoase un pistol îndreptându-l spre pieptul lui Mircea, care tresări, simțind în tot corpul un fior rece. Cu puțin scăpă să nu-i cadă țigara din gură. Ugo apăsă pe trăgaci. Din pistolul brichetă țâşni o flacără.

Mircea îşi aprinse ţigara. Fiorul de gheaţă lăsă locul unei năduşeli fierbinţi, abundente, care-i umezi în câteva clipe cămaşa.

— *Grazie!* zise el stăpânindu-şi emoţia.

Avusese un moment de slăbiciune care ar fi putut trezi bănuieli. Nu era deprins cu asemenea situaţii. Simţi instinctiv privirile nedumerite ale lui Gino aţintite asupra sa. Trebuia să găsească la repezeală o justificare a tresăririi sale în faţa pistolului-brichetă. Simulă o nouă tresărire şi îşi duse mâna la cap, făcând o schimă de durere.

— Ce ai? întrebă unchiul Gino.

— Mă trec nişte junghiuri prin cap…

Vasul lui Michelotto se apropiase simţitor. Deodată o lumină albă se aprinse pe catarg.

— Idiotul! Ce l-o fi apucat? exclamă furios unchiul Gino. Ugo, spune-i să stingă imediat lumina.

Ugo dădu să manipuleze aparatul.

Calm, Mircea întinse mâna stângă oprindu-l pe Ugo să treacă pe transmisie, iar cu dreapta făcu un gest elocvent.

— Pistolul! rosti el grav.

Uluit de tonul lui Mircea, Ugo se execută. Scoase din buzunar un pistol cu surdină şi i-l întinse.

Mircea luă pistolul şi, mai înainte ca Gino să fi putut schiţa un gest de împotrivire, trase un foc în direcţia vasului. Lumina albă se stinse.

Simţi o mare satisfacţie. Tot a fost bun la ceva şi stagiul militar. Nu luase el pe degeaba insigna celui mai bun trăgător la ţintă pe divizie.

Unchiul Gino se uită admirativ la Mircea, apoi întoarse capul spre Ugo.

— Ei! Te mai îndoieşti? Numai Vincenzo putea să facă una ca asta.

Apoi se adresă lui Mircea:

— Măi băiatule, aici nu suntem în America.

— Nicio grijă, spuse Mircea cu afectat calm, înapoind pistolul lui Ugo. De obicei nu port arme de foc. Am vrut numai să văd dacă mai sunt în stare de ceva, după lovitura aia păcătoasă.

Între timp nava lui Michelotto se apropiase. Cele două vase abordară. Un bărbat subţire, sări cu agilitate de maimuţă peste cele două parapete, oprindu-se lângă unchiul Gino.

— Nu trebuia să tragi, Don Gino. S-a aprins din greşeala, se scuză noul venit.

— Bine, bine, Michelotto, zise unchiul Gino aspru. Ce-a fost întârzierea asta?

— Transbordarea. Iar au lipsit zece lăzi. Şase de Camel şi patru de Philip Morris.

Unchiul Gino încreți din sprâncene, apoi se întoarse spre Mircea.

— Americanii tăi, Vincenzo, au cam început să-şi facă de cap. E a doua oară când lipsesc lăzi. Şi din ultimul transport trimis de tine au lipsit. Câte au lipsit, Michelotto, din transportul Genovese?

Michelotto îşi frecă bărbia.

— Opt. Şapte Chesterfield şi una Corona-Coronas.

— Şi havanele sunt scumpe, Vincenzo, zise unchiul Gino. O ladă cu havane face cât zece de Chesterfield.

— Nu se poate să fi lipsit, ripostă Mircea cu gravitate.

— Ba se poate, replică bățos Michelotto. Eu le-am luat în primire.

Unchiul Gino zâmbi ciudat.

— Să vă fac prezentările. Michelotto Perenze – Vincenzo Genovese.

Michelotto cunoştea faima lui Vincenzo Genovese, supranumit, în cercurile mafiote din New York şi Chicago, Vincent the Killer. Nu se arătă însă prea impresionat de această întâlnire.

— Îmi pare foarte rău, dar ăsta e adevărul, Mister Genovese.

Se uită fix la Mircea. Fotografia lui Genovese, pe care o văzuse într-atâtea ziare, nu se potrivea deloc cu mutra interlocutorului.

Unchiul Gino îi citi în ochi nedumerirea.

— Ai de-a face cu adevăratul Vincent Genovese. Pot să te asigur, rosti el sec, punând capăt discuției.

— Mă supără chestia cu lăzile, zise Mircea, adoptând un aer înțepat.

— Fii liniştit, nu e vina ta, băiatule, spuse unchiul Gino. Pe drum se întâmplă multe. Dar îi dibuim noi pe hoți. În sânul „Onoratei Familii" n-au ce căuta oameni necinstiți.

„Omul ăsta nu e lipsit de umor", cugetă amuzat Mircea.

— Michelotto, ne însoțeşti la Palermo, spuse unchiul Gino.

Michelotto se încruntă.

— Şi treburile de aici…

— Le laşi pe seama lui Albanese. Porunca lui Don Serafino.

— Bine, dar…

— Nici un dar…

— Atunci, mă duc să-mi iau lucrurile.

— Bine. Însă într-o jumătate de oră să fii înapoi.

Unchiul Gino îi întoarse spatele. Se adresă apoi lui Mircea:

— Vincenzo, în noaptea asta tragem un chef la Lipari cu cel mai bun vin. Am să văd dacă renumele tău se confirmă. Calo Vassalone îmi spunea deunăzi că eşti în stare să goleşti o sticlă de vin dintr-o singură sorbitură... Iar mâine în zori, ne continuăm drumul spre Palermo...

* * *

În dimineața următoare, Mircea zăcu în cuşeta sa până la ora prânzului. Încercase să țină vitejeşte piept unchiului Gino, un băutor de înaltă clasă şi să-şi păstreze totodată neştirbită reputația pe care i-o atribuise Calo Vassalone. Nu era el novice la băutură, dar printre campioni nu se putea în nici un caz număra. Golise două sticle de Lipari şi o sticlă de Marsala, apoi pretextase o recidivă a durerilor de cap.

Drumul de la cârciumă şi până la barcă, îl făcuse sprijinindu-se de brațul lui Ugo şi blestemându-şi junghiurile din creştet.

Dormise adânc. Fără vise. Se trezise mahmur, cu gura amară şi capul greu.

Când îşi aminti isprăvile, pe care le făcuseră cu toții la chef, îl trecură năduşelile. Nu cumva scăpase vreo vorbă care să-l dea de gol? La beție omul spune vrute şi nevrute. Mircea îşi controlase fiecare gest, fiecare cuvânt. Nu-şi amintea să fi făcut vreo prostie. Totuşi... Băuseră şi mâncaseră pe întrecute... Cântaseră, trăseseră cu pistoalele... Cu zece focuri, Mircea decapitase zece sticle de Marsala, spre entuziasmul comesenilor.

Tot gândindu-se la vitejiile lui bahice, adormi iarăşi.

Se deşteptă din nou abia după-amiază. Îi trecuse capul. Avea însă gura iască. Bău ca un căpcăun o cană mare de apă, pe nerăsuflate. Apoi ieşi pe punte.

Coastele stâncoase ale Siciliei se profilau la orizont. Soarele le învăluia într-o lumină trandafirie.

Unchiul Gino ieşi jovial în întâmpinarea lui Mircea.

— Ei, ai dormit bine? Te-ai trezit la timp. Peste un sfert de oră debarcăm la Castellamare. Iar diseară suntem la Palermo. Don Serafino te aşteaptă cu masa.

Mircea îşi umflă pieptul cu aer.

— Ah, de aici se simt miresmele Siciliei! exclamă el cu patos. Chemarea pământului natal e mai puternică decât orice...

Când vasul acostă la Castellamare, cerul în asfințit se împurpurase ca o mantie imperială.

Pe chei îi aşteptau trei bărbaţi în haine închise la culoare. Chipurile lor erau impasibile ca nişte măşti.

— Totul e în regula, Alfano? întrebă unchiul Gino, îndată ce puse piciorul pe pământ.

Unul dintre cei trei făcu un pas.

— Da! răspunse el monosilabic.

— Ia-o înainte! zise unchiul Gino.

Mircea era încadrat de Ugo şi de Michelotto. Însoţitorii lui Alfano trecură în urma grupului.

Se îndreptară cu toţii spre o străduţă care se deschidea între două antrepozite dărăpănate.

Intrară în primul antrepozit, printr-o uşă cu tocul lăsat într-o parte, dar care se deschidea foarte uşor, în ciuda aspectului ei vetust. În hala întunecoasă, pardosită cu dale de ciment şi transformată în garaj, aşteptau două automobile negre. Un Buick Electra şi un Fiat 2300. La volanul fiecărei maşini se afla câte un şofer.

Alfano deschise uşa Buickului.

— Poftiţi!

Unchiul Gino se opri în dreptul celeilalte maşini.

— Nu, Ugo, tu o iei înainte cu Buickul. Lucio şi Giuseppe merg cu tine. Alfano ne însoţeşte pe noi.

Unchiul Gino, Mircea şi Michelotto se aşezară pe bancheta din urmă a Fiatului. Alfano trecu lângă şofer.

Buickul semnaliză cu farurile. Portarul garajului apăru din cabina sa cu pereţi de sticlă şi apăsă pe butonul fixat în dreapta unor porţi înalte cât peretele. Canaturile se deschiseră uşor prin culisare.

Maşinile demarară.

Buickul ieşi cel dintâi, legănându-se pe amortizoarele elastice. Fiatul îl urmă la vreo cincizeci de metri.

Mircea era nedumerit. De ce preferase unchiul Gino să folosească Fiatul? Se opri însă a pune vreo întrebare.

Tot unchiul Gino îi dădu o explicaţie pe ton de glumă:

— Nu-mi plac Buickurile. Întâmplarea a făcut să sufăr două accidente pe maşini de-astea. De atunci, să nu le mai văd.

Explicaţia era evident trasă de păr. Michelotto şi Alfano râseră ca de o glumă bună. Mircea îşi dădea seama că adevăratul ei înţeles era altul. Îl va afla el mai târziu.

Străbătură o stradă îngustă, pavată cu bolovani de râu şi mărginită cu case albe dărăpănate, proptite parcă unele de altele.

Ieşiră într-o şosea pietruită, care se orienta spre şirul de dealuri

stâncoase dinspre miazăzi.

Fiatul gonea cu peste optzeci de kilometri pe oră. În urma Buickului se ridica un vârtej de praf, pe care din fericire vântul îl repezea spre stânga şoselei.

Cu gesturi domoale, unchiul Gino scoase din buzunarul portierei din partea sa, un pistol mitralieră Parabellum, cu 32 de focuri, pe care-l examină pe toate feţele.

— Bine uns, rosti laconic.

Din buzunarul celeilalte portiere, Michelotto trase un pistol mitralieră pe care Mircea nu reuşi să-l identifice. Părea de proveniență englezească.

Şi Alfano făcu aceeaşi operaţie. Scoase o puşcă mitralieră Browning şi o puse pe genunchi.

„Te pomeneşti că ăştia vor să mă cureţe după ce ieşim în plin câmp”, îşi zise Mircea uşor alarmat. Îl liniştea oarecum gândul că indivizii ar fi putut să scape de el pe mare, şi încă fără niciun risc, dacă ar fi avut de gând s-o facă.

Unchiul Gino îi întinse pistolul.

— Poate îți va fi de folos. Don Cirro se ține iarăşi de capul nostru. Speră să-şi recâştige supremaţia. Idiotul!

— Şi dumneata? întrebă Mircea.

— Eu am arma mea, zâmbi unchiul Gino, bătându-se uşor cu palma peste umflătura pe care o făcea haina în partea stângă a pieptului.

Mircea simți o furnicare prin şira spinării. Aventura începuse să-l captiveze. Era ca într-un film cu gangsteri. Moravurile din Chicago-ul lui Capone transplantate în Sicilia.

După vreo douăzeci de minute de mers, ajunseră într-o şosea largă. Cotiră spre stânga.

Peisajul era oarecum arid. Stânci şi pietre golaşe străpungeau parcă scoarța dealurilor acoperite pe alocuri de vii.

Unchiul Gino – atât de volubil pe mare – păstra acum o tăcere mohorâtă.

Îşi aprinsese iarăşi pipa şi pufăia alene. Privirile sale păreau să scruteze însă fiecare colț de stâncă pe lângă care treceau cu maşina. Tot atât de atenți erau şi Michelotto şi Alfano.

— Peste zece minute suntem la Alcamo, spuse în sfârşit unchiul Gino, peste o jumătate de oră la Partinico, iar peste o oră la Palermo.

Se izbi cu palmele peste genunchi.

— Peste o oră noi o să ne înfruptăm cu fazan şi caviar la Don

Serafino, iar Ugo o să-şi strângă la piept logodnica.

Izbucni în râs.

— S-a logodit cu o scoabă. O pocitanie slabă şi sfrijită, în loc să-şi aleagă o fată durdulie... Eh, tineretul de azi...

Michelotto râdea în colţul gurii.

Alfano şi şoferul nu schiţau niciun zâmbet. Alfano stătea încordat ca un animal la pândă.

Pe dreapta şoselei, se zărea în depărtare, printre două culmi de deal, o coloană de fum negru, care se înălţa vălătucindu-se spre văzduh.

— La Calatafimi!... Arde! spuse Alfano laconic. Clăile lui Don Albano.

— Aha! mormăi unchiul Gino.

— Alaltăieri şi-a găsit vitele moarte pe câmp, reluă Alfano, cu acelaşi glas egal..

— Aha!

— Pun rămăşag că până la sfârşitul săptămânii ne vinde moşia. La preţul fixat de noi...

— Aha!

Mircea simţi un fior. Îşi dădea seama încă o dată că are de-a face cu oameni care nu se dădeau înapoi de la nimic.

Maşinile trecură ca o tromba prin Alcamo.

— Pe aici cum mai merg treburile? întrebă unchiul Gino.

— Bine, zise Alfano. Toţi negustorii şi-au achitat *pizzu*. Numai Girolamo a fost mai nărăvaş.

— Care Girolamo?

— Măcelarul. Dar l-am potolit noi. Doua zile a turbat căutându-şi copilul. Nu l-a găsit decât după ce şi-a plătit *pizzu*. Şi cu dobândă. Pentru întârziere...

— Aha!

Lui Mircea nu-i fu greu să înţeleagă sensul cuvântului *pizzu*. Oamenii plăteau ca sa-şi asigure „protecţia”...

Soarele se cufundase dincolo de orizont.

Era încă lumină.

Imensa cupolă a cerului violiu se sprijinea pe coloane nevăzute.

Coline ondulate, cu pante acoperite de vii, se desfăşurau de o parte şi de alta a drumului.

Când intrară în Partinico, reclamele luminoase începuseră să se aprindă. Oamenii ieşiseră la plimbare pe strada principală. În faţa unei case cu storurile lăsate, atârna un drapel negru. Bărbaţi şi

femei, în haine cernite, stăteau în dreptul porții.

— Cine a murit? întrebă unchiul Gino, scoțându-şi pipa din gură.

— Alvaro Mannara, spuse Alfano calm. Suferea de o boală fără leac. Avea mâncărime la limbă…

Lui Mircea i se ridicase un nod în gâtlej. Îl strangula emoția.

Unchiul Gino se întoarse spre el.

— Ei, ce zici de oamenii noştri, Vincenzo?

— Îmi plac, zise Mircea, silindu-se să pară cât mai jovial. Sunt operativi.

De la Partinico şoseaua porni să urce. Şerpuitoare ca un Kriss malaiez, se implânta în masivul muntos, pe care trebuia să-l străbată spre a coborî apoi la Palermo.

Distanța dintre Fiat şi maşina dinainte se menținea constantă. Lăsară în dreapta vârful Vutura, în stânga muntele Gibilforni şi se avântară în jos pe serpentinele care coborau spre Castellano. În depărtare se zărea oraşul Palermo, încadrat de munții Pelleregrino şi Grifone. Golful Palermo îşi desfăşura până la orizont apele violete.

Mircea admiră cu nesaț măreața privelişte.

Mai aveau vreo doi kilometri până la Passo di Rigano. Şoseaua se depăna acum dreaptă. Înainte, Buickul gonea cu aproape o sută de kilometri pe oră. Fiatul îl urma fidel ca o umbră.

Deodată, dintr-un drum care se deschidea spre stânga, țâşni o maşină albastră, care tăie drumul Buickului. Se auzi un răpăit de mitralieră.

Mircea asistă uluit la scena care se desfăşură cu viteza fulgerului. Buickul scăpat de sub control porni spre dreapta, părăsi şoseaua şi se rostogoli de câteva ori. Se auzi o explozie, apoi o limbă de foc se avântă spre cer.

Maşina albastră îşi spori viteza îndreptându-se spre Passo di Rigano. Silueta ei se micşoră în zare.

Alfano şi Michelotto ridicară instinctiv armele.

— Nu! porunci sec, unchiul Gino.

— Îi lăsăm să ne scape? strigă furios Michelotto.

Când Fiatul ajunse în dreptul automobilului care ardea ca o torța, unchiul Gino ordonă scurt:

— Opreşte!

Fiatul stopă în scrâşnet de frâne.

Cu agilitate surprinzătoare pentru vârsta lui, unchiul Gino sari din maşină şi se îndreptă în fugă spre carcasa incandescentă a Buickului.

Mircea, Michelotto şi Alfano îl urmară.

Unchiul Gino se opri la câțiva paşi de rugul care răspândea miros de benzină şi de cauciuc ars. Se auziră o serie de pocnete. Exploda muniția din maşina incendiată.

— Sau dus cu toții, murmură unchiul Gino. Soarta asta ar fi trebuit s-o avem noi, adăugă el după câteva clipe.

Se întoarse spre Mircea.

— Ar fi fost al treilea accident... Şi ultimul...

Se scarpină în bărbie.

— Primirea asta era pentru tine, Vincenzo. Aş putea să jur.

Se îndreptă spre Fiat. Michelotto bolborosi indignat:

— I-am lăsat să ne scape...

Alfano îşi încleştase fălcile şi nu scotea o vorbă.

Mircea simți că i se îngustează brusc gulerul. Aventura începea să ia o întorsătură puțin plăcută. Unchiul Gino se uită crunt la Michelotto.

— Ce-ai fi vrut? Să ne fi bătut cu mitralierele pe străzile oraşului? Să ne fi urcat toată poliția pe cap?

— Te-ai făcut prea prudent, Don Gino, zise Michelotto, dându-se la o parte, astfel încât Mircea să se urce în Fiat. Ar fi fost mai bine...

— Gura! i-o reteză unchiul Gino.

Michelotto mârâi ca un dulău pus pe harță, dar nu mai stărui să-şi continue fraza.

Se urcară cu toții în maşină.

— E bine să dispărem cât mai repede de aici, zise unchiul Gino. Curioşii şi carabinierii nu vor întârzia să dea năvală...

Fiatul se puse în mişcare. Traversă cu mare viteza Passo di Rigano şi se avântă pe şoseaua care ducea la Palermo.

— Îmi lasă gura apă când mă gândesc la caviarul de la Don Serafino, zise unchiul Gino, aprinzându-şi din nou pipa, care apucase să se stingă...

* * *

Mâna fină şi îngrijită a lui Don Serafino ridică paharul cu şampanie. Flăcăruile sfeşnicelor de argint de pe masă se reflectau în cristalele bizotate şi în porțelanurile fine.

— În cinstea lui Vincenzo Genovese, fiu rătăcitor al Siciliei, întors printre ai săi.

Toți convivii se ridicară în picioare, înălțând ca la poruncă paharele.

Mircea mulțumi înclinându-se ceremonios. Se conforma protocolului strict, impus de prezența lui Don Serafino.

Don Serafino îşi muie buzele subțiri şi vinete în şampania acidulată.

Paharele fură golite până la fund.

Convivii se aşezară din nou pe scaune.

— Vincenzo, zise Don Serafino, eşti un om abil nu numai în afaceri, dar şi în folosirea forței.

Un bărbat foarte elegant, cu o expresie ironică în ochii-i cenuşii, iscoditori şi plini de îndrăzneală, zâmbi enigmatic. Avea silueta şi gesturile unui actor de cinema care se ştie punctul de mir al tuturor.

— Te felicit, Vincenzo, pentru modul discret în care l-ai lichidat pe Jack Moran. I s-a găsit cadavrul pe terasamentul căii ferate, ciuruit de gloanțe… Dar cu bietul român ce ai avut?

Mircea încreți din sprâncene. Simți că i se taie respirația. Românul? Ce complicații interveniseră! Reuşi totuşi să-şi păstreze calmul.

— Adică? rosti el cu afectată impertinență.

— Dragă Vincenzo, interveni Don Serafino cu tact, departe de noi să-ți cerem socoteală. Remarcăm numai că moartea românului ar putea să atragă după sine o publicitate cam supărătoare. Mai era şi scriitor.

— Probabil că a fost silit să-l suprime şi pe român, zise unchiul Gino, sărindu-i în ajutor. Martorii inoportuni…

— În Italia e recomandabil să fii mai prudent, mai… temperat, zise bărbatul cel elegant.

— Nu am venit în Italia ca să primesc lecții, replică Mircea bătăios.

Se impunea să-şi susțină rolul până la capăt. Intransigența era obligatorie. Orice slăbiciune putea să-l coste scump. Făcuse o experiență în acest sens pe vas şi nu mai voia s-o repete…

— Joe, Vincenzo, basta, basta! rosti Don Serafino autoritar. Nu-mi plac certurile. Joe îți este prieten. În sarcina lui se află paza dumitale.

— Am văzut cât e de eficientă paza asta. Numai grație lui Don Gino mai sunt acum în viață.

— Don Cirro îşi va primi pedeapsa, zise Joe cu răceală.

Îşi umplu paharul cu şampanie şi-l dădu peste cap.

Toată discuția fusese urmărită în tăcere de un al cincilea personaj, care îşi revărsa pe scaun corpolența elefantină. Ochii îi erau îngropați în osânză. În partea dreaptă a gâtului diform atârna o protuberanță

care-i acoperea în parte gulerul hainei. Mâinile-i semănau cu nişte pernițe. Mesteca domol caviarul, amintind o rumegătoare.

Din masa aceasta de carne ieşi un glas subțire ca un falset de eunuc.

— Lasă laudele, Joe. De mult ne tot amenințI cu pedepsirea lui Cirro. Şi pe el îl doare în fund de tine. Scuzați expresia, Don Serafino. Să vorbim mai bine de lucruri serioase. Când sosesc țigările, Gino?

Gino se scarpină în creştet.

— Ce e azi? Marți?

— De dimineață şi până seara.

— Vineri le ai la Castellamare. Ah! Tot în legătură cu țigările. Nu sunt mulțumit de Michelotto. Pretinde „cam des" că lipsesc lăzi cu țigări.

Don Serafino se servi cu o pulpă de fazan.

— Vincenzo, crezi că până la sfârşitul săptămânii soseşte şi transportul tău cu stupefiante? întrebă el.

— Nu m-ar bucura deloc să sosească atât de repede, zise elefantinul, întrerupându-şi rumegatul. Aş vrea să dispun de tot efectivul pentru stupefiante.

— Ai destui oameni, Don Calo, la Castellamare, zise Joe.

— Vezi-ți de sectorul tău, replică Don Calo, servindu-se cu o nouă porție de caviar.

— La nevoie îți trimit întăriri de la Trapani, zise unchiul Gino.

În clipa aceea se deschise uşa. Intră o fată de vreo optsprezece ani, o drăcoaică vioaie cu păr şi ochi de cărbune, cu picioare lungi de balerină. Purta o rochie invoaltă, de muselină albă, stropită cu paiete. Sandalele aurii cu tocuri înalte se armonizau cu o geantă mică de fir, pe care noua venită o rotea asemenea unei sfârleze, pe degetul arătător.

Fata sărută pe Don Serafino pe obraz, făcu un semn voios cu mâna spre ceilalți convivi, se uită plăcut surprinsă la Mircea, apoi se aşeză pe unul din cele două scaune rămase libere.

— La ora asta se vine la masă? o dojeni cu o umbră de asprime Don Serafino.

— Croitoreasa e de vină, ciripi fata. Mi-a adus rochia abia acum zece minute. Cum era să vin? Goală?

Don Serafino clătină din cap, manifestându-şi în acest chip inofensiv contrarietatea.

— Ce limbaj, Lucia, ce limbaj! Ce şi-or fi închipuind prietenii mei despre tine?

Lucia ridică din umeri, cu drăgălaşă nepăsare.

— Ai dulapurile pline cu rochii, stărui Don Serafino.

— Sunt demodate, toate sunt demodate, tată. Vrei să spună lumea că fiica lui Don Serafino nu ştie să se îmbrace?

Fata acceptă puțin caviar şi o felie de piept de fazan. Don Serafino o privea cu încântare. Fata lui nu avea asemănare în întreaga Sicilie.

— Ah, am uitat să ți-l prezint pe Vincenzo, zise el. Băiat simpatic, nu-i aşa?

Lucia aruncă o privire expertă asupra lui Mircea, care se înclină cu amabilitate. Îl plăcuse din prima clipă.

— Joci tenis? întrebă ea.

— Mă descurc…

— Am să te invit la un meci. Vreau să te bat.

Mircea zâmbi.

— Să mă baţi? Te-am supărat cu ceva, *signorina*?

Fata râse, arătându-şi dinții albi, superbi.

Mircea observă că Joe îl privea cu o expresie înveninată. Nu cumva era gelos? Asta ar complica şi mai mult lucrurile.

Restul cinei, conversația se învârti numai în jurul Luciei care turuia cu nesecată vervă despre modă, filme, sporturi nautice şi în special despre muzica de jaz, marea ei pasiune.

Înaintea desertului, Lucia se ridică de la masă.

— Tată, am plecat. La zece mă aşteaptă Carla. Trec să o iau cu maşina. Suntem invitate la o serată.

— Ce serată? întrebă Don Serafino.

— Eu te întreb pe dumneata, când ieşi în oraş? rosti ea cu adorabilă impertinență.

Salută fluturându-şi mâna, apoi părăsi în fugă încăperea.

Don Serafino suspină şi se întoarse spre Joe, căruia îi aruncă o privire întrebătoare.

— Nici o grijă, zise Joe, sigur de sine. Am dat dispoziții să fie păzită de opt oameni.

— Numai să nu observe. Ar face un scandal!… Ar spune că o spionez.

Elefantinul se înfrupta pofticios dintr-o piersică uriaşă, zemoasă şi înmiresmată.

— Ar trebui să fiți mai energic, Don Serafino, spuse el ridicând sentențios mâna.

— Dacă ai fi în locul meu… suspină iarăşi amfitrionul. Dar tu nu ştii ce înseamnă să ai copii…

— Slavă Domnului! exclamă Don Calo.

— Mâine să-mi spui ce localuri a mai cutreierat Lucia, se adresă lui Joe, Don Serafino.

— O.K.

Don Serafino se uită la ceas.

— Târziu. Trebuie să vă părăsesc, prieteni. Medicii mi-au recomandat odihnă, linişte… Nu am parte, însă, nici de una, nici de alta.

Strânse mâna oaspeţilor săi, apoi părăsi sufrageria.

Joe se apropie de Mircea.

— Nu vrei să ne încheiem seara la un bar?

Vorbea atât de prietenos, încât trezea bănuieli.

— Dacă îţi face plăcere…

— Hai cu noi, unchiule Gino. Pe dumneata nu te invit, Don Calo. Ştiu că nu-ţi plac dancingurile. Păcat! Dacă ai dansa, ţi-ai mai remedia silueta.

Don Calo îşi aprinse o havană.

— Mă simt foarte bine aşa cum sunt. Am plecat.

— Venim şi noi, zise unchiul Gino.

Când ieşiră din casă, Don Calo aruncă o privire lungă asupra cerului învăpăiat de stele.

— Care e steaua dumitale, Vincenzo?

Mircea ridică din umeri.

— Nu m-am fixat încă.

Don Calo arătă cu degetul unul din miriadele de aştri care împodobeau văzduhul.

— Aia de colo, e steaua dumitale. O vezi? Alături de steaua lui Joe… Ei drăcie, Joe! Steaua ta e îngrijorător de palidă…

Joe îşi strânse cu cochetărie nodul de la cravată.

— Crezi? Pe a dumitale nu o mai văd deloc.

Don Calo râse, săltându-şi abdomenul vast ca un balon captiv.

Coborî scările late de piatră şi se urcă în Pontiacul său, care se lăsă pe o parte. Lângă şofer stătea Lucky Balestrere, omul de încredere al lui Don Calo.

Pontiacul plecă încet, urmat îndeaproape de o maşină ocupată de trei indivizi cu mutre patibulare.

Automobilul lui Joe, un Chrysler Imperial, opri în dreptul scării.

Joe, Mircea şi unchiul Gino se aşezară pe bancheta din fund. În faţă, alături de şofer se afla un tip, în haine închise, cu o mitralieră pe genunchi.

În clipa în care Chryslerul Imperial se puse în mişcare apărură alte două automobile, care îl încadrară. Unul înainte, celălalt în urmă.

„Ce lux de precauțiuni", cugetă Mircea.

Chryslerul părăsi cu mersul său lent şi maiestuos grădina vilei lui Don Serafino. Se angajă pe strada liniştită, rezidențială, străjuită de copaci seculari.

Dintr-o alee luminată slab de câteva lampadare învăluită în iederă apăru brusc o limuzină neagră, cu faruri puternice, orbitoare, care tăie drumul Chryslerului, silindu-l să stopeze.

Mircea avu o tresărire...

Şoferul limuzinei negre răsuci fulgerător volanul, evitând în ultimul moment ciocnirea. Apoi se pierdu cu aceeaşi viteză pe o stradă lăturalnică.

Chryslerul demară, continuându-şi drumul.

— Neînsemnat trebuie să-ți pară oraşul ăsta, după ce ți-ai petrecut mai toată viața la New York, spuse unchiul Gino. Ai să te deprinzi anevoie cu atmosfera asta patriarhală.

„Patriarhală? reflectă Mircea. Nu s-ar spune că era tocmai patriarhală". Incidentul de la Passo di Rigano, care-l costase viața pe bietul Ugo, dovedea tocmai contrariul.

Joe scoase din buzunar nişte documente.

— Poftim, Vincenzo, zise el. Noile dumitale acte. De acum înainte ai să te numeşti Vincenzo Scaccia.

Mircea le luă nepăsător şi le vârî în buzunar fără să le privească. S-ar fi zis că toată viața umblase cu acte false.

— Tot timpul şederii dumitale la Palermo, adăugă Joe, ai să locuieşti la hotelul Miramar. E plasat într-o poziție avantajoasă. Ți-am rezervat un apartament. Patru oameni vor face de pază cu schimbul zi şi noapte.

— Mulțumesc, rosti Mircea, ca şi când aceste măsuri nu l-ar fi impresionat deloc. În realitate supravegherea aceasta permanentă începuse să-l indispună.

Chryslerul străbătu câteva străzi întunecoase, traversă un bulevard luminat *a giorno* cu trotuarele ticsite de noctambuli şi după ce trecu printr-o piață cu un monument de marmură albă coti pe o stradă strâmtă, cu cârciumi şi dancinguri de o categorie nu tocmai selectă.

Opri în dreptul unei case cu aspect burghez. O scară cu vreo zece trepte urca până la o uşă de stejar masiv, deasupra căreia scria cu litere albastre de neon „Ricardo".

— Aici se poate bea cel mai bun Scotch, spuse Joe, coborând din maşină.

Mircea şi unchiul Gino îl urmară.

Doi oameni dintre cei care le asigurau paza îi escortară până la intrare.

Unul dintre ei ciocăni în uşă, desigur după un cod. Două lovituri scurte – pauză – trei lovituri scurte

— Localul se deschide pentru public doar cu o oră înainte de miezul nopții, explică Joe.

Le deschise un individ masiv, cu nasul strivit şi care purta cu stângăcie un smoching prea strâmt. Cerberul salută cu respect pe Joe şi pe unchiul Gino. Lui Mircea nu-i dădu decât o atenție moderată. Nu-l cunoştea.

Joe îşi conduse invitații de-a lungul unui culoar, acoperit cu un covor roşu, până într-o încăpere de proporții mijlocii, cu măsuțe mici, lămpi cu abajur şi lumini difuze. Un platou de dans, estrada orchestrei şi un bar amenajat lângă intrare contribuiau să creeze o atmosferă boemă.

— Ce zici? Nu-ți aminteşte de Greenwich Village? exclamă Joe, frecându-şi mâinile. Uite, până şi pe ziduri nu sunt aninate decât reclame cu băuturi americane.

Numai două mese erau ocupate de obişnuiți ai localului.

La pian, un grăsun cu o havană în colțul gurii cânta un blues din New Orleans.

Chelnerii, asistați de picolițe tinere, cu fuste scurte, care le dădeau înfățişarea unor balerine, stăteau pe lângă mese, aşteptând clienții.

Maître d'hotelul, grav, impozant, în frac, cu vestă şi papion negru se grăbi să iasă în întâmpinarea lui Joe şi a însoțitorilor acestuia. Zâmbind servil, îi conduse la masă lângă platoul de dans. Sosi şi chelnerul cu picolița sa. Fata – să tot fi avut şaptesprezece ani – era foarte drăguță şi mai ales apetisant de proaspătă.

Joe o bătu peste şolduri.

Fata îi zâmbi cu silită amabilitate.

— Whisky, comandă el. Valuri de whisky. De care vrei, Vincenzo? White Horse, House of Lords, Haig, Johnny Walker?

— Bourbon, zise Mircea.

— Whisky american, suspină nostalgic Joe. Nu poți uita *The States*. Te cred. Nici eu nu le pot uita. Proastă idee au avut cretinii din F.B.I. când ne-au expediat în Europa.

Picolița aduse paharele.

Joe îi făcu ştrengar cu ochiul, apoi se plecă la urechea lui Vincenzo.

— Ce zici? În Liberia ar face senzație. Şi la Bahia ar avea succes.

Mircea simți că i se încrâncenează pielea. Înțelesese sensul vorbelor lui Joe.

Chelnerul sosi cu sticla de whisky.

— Pentru mine Marsala, porunci unchiul Gino.

Joe era cu chef. Arăta lui Mircea o prietenie deosebită. Băuse zdravăn la cină şi acum golea pahar după pahar.

„In vino veritas”, părea el să spună. Mircea era însă neîncrezător. Bănuia că Joe încerca să-l câştige pentru a-l folosi, probabil, împotriva lui Don Calo. Şi presupunerile lui nu erau greşite.

Joe rezista zdravăn la băutură. Ar fi putut să consume încă o dată pe atât, fără să-şi piardă controlul asupra sa.

Şi unchiul Gino făcuse de petrecanie la două sticle de Marsala şi acum ataca pe a treia.

Între timp localul se umpluse de clienți. Orchestra cânta un twist antrenant. Perechile se îmbulzeau pe platoul de dans. Instalația de aer condiționat nu reuşea să elimine fumul de țigară din încăpere.

După miezul nopții, unchiul Gino se duse la toaletă. Profitând de ocazie că rămăsese singur cu Mircea, Joe îl apucă prietenos pe după umeri.

— Află că îmi eşti grozav de simpatic, Vincenzo... Poate fiindcă suntem americani... Chiar dacă ne-au expulzat din America, noi tot americani am rămas. Nu-i aşa?

Mai goli un pahar.

— Termină-ți whisky-ul, Vincenzo, că se încălzeşte.

Ciocniră paharele.

— Succes la Palermo, Vincenzo!

— Succes, Joe!

Joe îl privi cu dragoste.

— Dragă Vincenzo, noi am putea face treabă bună împreună. Să fim ca frații...

„Cain şi Abel”, reflectă Mircea.

— Dacă ne-am uni forțele, continuă Joe, am ajunge în scurt timp stăpânii Siciliei. De Don Cirro şi de şleahta lui am eu grijă. Don Serafino n-o mai duce mult. Se spune că are cancer. Don Calo vrea să-i ia locul. Dar îi lipseşte dinamismul. E priceput la socoteli. Are însă cap de intendent, nu de şef al Mafiei. Mai sunt vreo doi-trei candidați. Dar îi înlătur eu...

Joe îl bătu pe umăr.

— Vino alături de mine, Vincenzo, şi-ți făgăduiesc un viitor cum n-a mai cunoscut alt fiu al Siciliei.

Unchiul Gino apăru legănându-se printre mese. Se aşează greoi pe scaunul său. Vru să-şi toarne vin în pahar, dar din sticla de Marsala nu curseră decât câteva picături.

— Joe, zise el cu mustrare. De mine n-ai grijă. Bine c-a venit Vincenzo. Paharul lui e plin. Dar de al meu nici că-ți pasă. Pot să mor de sete.

— Gaspare! strigă Joe împleticindu-se uşor în limbă.

Chelnerul se apropie în grabă.

— Gaspare... adu două...

— Taci, Joe!... îi tăie vorba unchiul Gino. O duzină de sticle, Gaspare.

— Imediat, Don Gino, rosti chelnerul, plecând să execute comanda.

În câteva clipe se înapoie cu sticlele de Marsala. Picolița îl urmă cu o nouă frapieră plină cu gheață. Joe suflă la urechea lui Mircea.

— Ca să vezi cât țin la tine, Vincenzo... Da, da, simpatiile şi antipatiile sunt instinctive... Eu te iubesc pe tine. Îți pun la dispoziție un Masseratti blindat. Cu care umblam numai eu. Are numere şanjabile, mitraliere de 20 mm la bord, stație Radar pentru ceață, post de emisie-recepție, post de televiziune şi aruncătoare de fum...

Pe la orele trei din noapte, unchiul Gino se uită la ceas.

— Haidem la culcare. Mâine avem treabă. Eu trebuie să pregătesc transportul țigărilor. Şi tu, Joe, ştii câte ai de făcut.

Joe achită nota de plată.

Ieşiră din local salutați până la pământ de chelneri şi de *maître d'hotel*.

Străbătură din nou culoarul. Bărbatul în smoching le deschise uşa, ploconindu-se.

Porniră pe scări în jos.

Unchiul Gino se uită la cer.

— Peste un sfert de oră începe să se lumineze.

Şoferul lui Joe coborî din maşină şi deschise portiera din spate.

În clipa aceea Mircea avu impresia că se dezlănțuie infernul.

Un foc violent de mitraliere răbufni din dreapta şi din stânga. Alte mitraliere începură să tragă de undeva, de sus.

Joe şi unchiul Gino se aruncară la pământ. Uluit, Mircea le urmă pilda.

Oamenii din garda lui Joe ripostară, punându-şi mitralierele în funcție. Adăpostiți după propriile lor maşini, porniră să tragă în cele două automobile, care îi copleşeau cu foc din flancuri.

Mircea simți sub obrazul său răceala asfaltului. Gloanțele îi şuierau pe la ureche. O bucată de tencuială îi căzu pe ceafă.

— În maşină! strigă Joe, E blindată.

De la etajul trei al casei din față mitralierele măturau trotuarul.

Joe se ridică de jos şi dădu să se arunce în maşină. Deodată se roti şi se prăbuşi la pământ. Înjură.

— M-au atins! scrâşni el, ducându-şi mâna la picior.

Un om căzu horcăind lângă Mircea. Mitraliera îi scăpase din mână.

Blestemă şi unchiul Gino.

— Te-au lovit, unchiule Gino?

— În braț, ripostă el, şi începu să se târască spre automobil. Şoferul lui Joe încremenise cu capul pe rigolă. Din tâmplă i se scurgea un fir de sânge.

Mircea apucă instinctiv mitraliera căzută alături de el. Târându-se pe burtă ca o şopârlă, reuşi să ajungă la adăpostul maşinii. De acolo începu să tragă spre ferestrele casei din față. Lupta acum pentru a-şi apăra pielea. Schimbul de rafale dură câteva secunde. Apoi răpăitul mitralierelor de sus încetă să se mai audă.

Mircea zâmbi triumfător. Făcuse treabă bună. Se repezi la Joe, pe care îl ridică de jos. Îl târî până la maşină. Izbuti să-l urce înăuntru fără a fi nimeriți de gloanțele care plouau lateral.

Apoi, tot atât de brusc pe cât se dezlănțuise, răpăitul mitralierelor încetă.

Maşinile atacanților demarară în trombă, îndepărtându-se una spre un capăt al străzii, cealaltă în direcție opusă.

La un semn al lui Joe, un om din gardă se apropie în fugă.

— Ştergeți-o!... *Pronto!*... rosti el aproape într-un geamăt.

În câteva clipe, supraviețuitorii urcară în cele două maşini de escortă pe morți şi pe răniți. Numărătoarea urma să se facă mai târziu. Apoi automobilele porniră cu mare viteză.

Joe rămăsese să supravegheze întreaga operație. La volanul automobilului său trecuse însoțitorul şoferului ucis.

Se auziră din depărtare sirenele maşinilor poliției.

— Dă-i drumul, zise Joe printre dinți.

Rana de la picior îl durea îngrozitor.

Se întoarse spre Mircea şi zâmbi.

— Se pare că îți datorez viața, Vincenzo.

— I-o datorezi, Joe, întări unchiul Gino.

Automobilul porni.

— La Miramar, mai ordonă Joe noului conducător al maşinii. Să-l lăsăm pe Don Vincenzo.

* * *

Carabinierii sosiți la fața locului nu găsiră decât băltoace de sânge, geamuri făcute țăndări, urme de gloanțe pe ziduri…

Nu reuşiră să obțină nicio mărturie. Locatarii clădirilor din jur, fiind interogați, declarară că dormiseră şi nu auziseră nimic. Localul „Ricardo" era închis. Clienții şi personalul de serviciu ieşiseră printr-o uşă din dos, care răspundea într-o alee laterală.

* * *

Tonino Rindone îşi aprinse nervos un „Lucky Strike". Strivi între degete pachetul gol şi-l aruncă furios pe fereastra portierei.

— Al cincilea pachet? întrebă flegmatic Paulo Gariano, rezemându-şi brațele de volan.

Rindone se mulțumi să înjure impersonal.

Camillo Pisciota care stătea răstignit pe bancheta din spate şi mesteca alene un *chewing gum* răspunse în locul lui Rindone.

— Eu am desfăcut al doilea pachet de *chewing gum*, darmite el cu țigările. Au început să-mi amorțească fălcile.

Tonino se uită la vila somptuoasă de pe cealaltă parte a străzii, apoi îşi aruncă ochii pe ceasul de bord. Râse teatral şi făcu un gest larg ca şi când s-ar fi aflat pe scenă.

— Tonino Rindone, paznicul unei fetişcane, exclamă el cu falsă dezinvoltură.

Apoi se încruntă iarăşi.

— Sună-frumos, nu-i aşa?

— Ehe, când fetişcana e fiica lui Don Serafino, se schimbă chestia, zise Camillo Pisciota.

— Două maşini şi opt oameni imobilizați pentru capriciile domnişoarei Lucia, reluă Tonino Rindone pe acelaşi ton arțăgos.

— Ce-or fi făcând confrații din maşina cealaltă? se întrebă Camillo Pisciota, scuipându-şi guma de mestecat pe geam. Ia dă-mi telefonul să-i mai trezesc puțin.

— Lasă-i în pace. Sau nu te-a înjurat nimeni azi? Crezi că ei sunt mai veseli? zise Gariano. Hei, pare că se sparge petrecerea. Invitații au început să plece.

Maşinile parcate în faţa vilei plecau una câte una. După o jumătate de oră de aşteptare nu mai rămăsese decât un Mercury alb decapotabil.

— Ce ziceţi, fraţilor? Asta nu se grăbeşte deloc să plece, zise Paulo, uitându-se la intrarea luminată a vilei.

Mai aşteptară o jumătate de oră. Luminile de la ferestre începură să se stingă. Se stinseră şi aplicele de fier forjat de la intrare.

Tonino, Camillo şi Paulo se priviră vag îngrijoraţi.

Domenico Massara, care se plimbase până atunci pe trotuar, băgă capul pe geam. Avea nasul coroiat ca un papagal.

— Ce facem, fraţilor? Are de gând să doarmă aici?

Telefonul de bord zbârnâi scurt.

— Ptiu, fir-ai al dracului, m-am speriat, făcu Paulo şi ridică receptorul.

— Ce-o fi cu fata? se auzi în aparat un glas răguşit. Mai aşteptam mult? Să se ducă Tonino să vadă ce este. Să nu se fi întâmplat ceva.

Paulo se întoarse spre Tonino.

— Auzi ce spune Corado. Du-te şi vezi ce-i cu fata.

Tonino coborî din maşină, aruncă ţigara, apoi îşi ridică brăcinarul. Cu pas legănat se îndreptă spre intrarea vilei. Urcă cele patru trepte de piatră şi sună.

Trecură câteva minute. Auzi dinăuntru zgomot de paşi. Ferestruica zăbrelită, încadrată în uşă, se deschise.

— Pe cine căutaţi?

— *Signorina* Lucia di Mauro, vă rog.

— *Signorina* Lucia a plecat demult, răspunse glasul din dosul uşii.

Tonino simţi că i se taie picioarele şi că tot sângele i se suie în cap.

— A plecat? Nu se poate. Maşina dânsei e aici, bolborosi el arătând cu mâna spre Mercury-ul decapotabil.

— Asta nu mai pot să ştiu, răspunse glasul. Mai doriţi ceva?

— Minţi! E înăuntru, se răsti Tonino. Deschide uşa.

— Toată lumea doarme. N-aveţi cu cine vorbi.

— Cheamă pe stăpâna casei!

— Marchessina Giullia s-a culcat. Nu pot s-o trezesc.

— Deschide uşa, dacă nu vrei s-o sparg, zise Tonino scoţând pistolul de sub haină.

— Aşteptaţi s-o chem pe Marchessina Giullia.

— Te sfătuiesc să te grăbeşti.

Camillo şi cu Domenico se apropiară de Tonino. Apăru şi Nico Gentilo care coborî din cealaltă maşină.

— Ce s-a întâmplat Tonino? întrebă Nico.

— Mi se pare că a zburat păsărica.

— Se îngroaşă gluma, mormăi Camillo. Ferestruica uşii se deschise iarăşi. De data asta se auzi un glas cântat de femeie.

— Ce doriți?

— *Signorina* Lucia, repetă Tonino.

— A plecat de vreo două ore cu un tânăr.

— Ce tânăr? vorbi repezit Tonino.

— Un student.

— Cum îl cheamă?

— Nu sunt la interogatoriu, replică aspru glasul de femeie.

Ferestruica fu trântită zgomotos.

— *Signorina*, vă rog, *signorina*, interveni politicos Nico.

Nu mai primiră nici un răspuns.

— Eh! cum o scoatem la capăt? întrebă Camillo începând să mestece o nouă gumă. Dacă n-o găsim, dăm de dracu.

— Nu mai lungiți vorba, zise Nico. Haideți să răscolim oraşul. Altceva mai bun nu avem de făcut.

— Pe unde dracu a ieşit? exclamă Tonino.

— Ce te miri! Palatul ăsta trebuie să aibă o duzină de ieşiri…

* * *

În apartamentul său de la Miramar, Mircea se plimba furios ca un tigru în cuşcă.

De trei zile, de când se afla la Palermo şi se bucura de ospitalitatea lui Don Serafino, era în mod practic prizonierul oamenilor lui Joe Marcucci. Ori de câte ori ieşea în oraş cu maşina, pe care i-o pusese Joe la dispoziție, era urmat de un Alfa-Romeo negru, cu patru oameni înarmați, care se schimbau în ture de câte opt ore.

Dacă se ducea la restaurant, doi din aceştia se aşezau la o masă alăturată. Dacă se plimba pe jos, ori intra prin magazine, aceiaşi oameni îl urmau ca nişte umbre.

În condițiile acestea era cu neputință să fugă sau să ia legătura cu poliția, aşa cum îşi pusese în gând.

Când citise în ziare despre presupusa sa moarte, râsese acru.

„Gata. M-au şi înmormântat…Trebuie să intru în contact cu legația noastră… Cu poliția… Să le dau de veste că sunt viu… Cum să ajung însă la poliție?… Telefonul? Convorbirile mele telefonice sunt desigur interceptate… Dacă aş scăpa pentru câteva momente de supraveghere şi aş folosi un telefon public, aş putea sa iau legătura

cu poliția... Ar mai fi o soluție. Să mă opresc în fața primului agent de poliție sau să intru în primul comisariat. Să-mi declin numele şi calitatea şi să le solicit protecția. Sunt însă inconveniente... Oamenii lui Joe n-ar ezita să mă extermine. Mijloace sunt destule. De la împuşcare în plină stradă şi până la otrăvirea în celulă... Pe de altă parte, am intrat într-o horă care a început să mă pasioneze... Beneficiez de un complex de împrejurări atât de formidabile, încât ar părea de necrezut. Totuşi corespund realității. Am intrat aproape fără nici o dificultate în bârlogul lupilor. Ca să obțină un asemenea rezultat, detectivii şi agenții acoperiți ai poliției trebuie să treacă prin încercări grele şi să înfrunte mari primejdii... *Noblesse oblige*, spun francezii. Nu pot şi de altfel nici nu mai vreau să dau înapoi. Sunt pe punctul de a dezvălui secrete pe care Interpolul se străduieşte zadarnic să le pătrundă. Interpolul nu a reuşit până acum să pună mâna decât pe câțiva peştişori. Rechinii stau la adăpost, în adâncuri. Eu am ajuns la rechini. Dacă reuşesc să-i demasc, să le zădărnicesc loviturile, înseamnă că am făcut o treabă foarte bună, că am participat şi eu cu ceva la zădărnicirea acțiunilor Mafiei, la destrămarea ei, la eliberarea oamenilor de sub teroarea acestei organizații. Iar după ce voi ieşi viu şi nevătămat din această tevatură, să-mi scriu romanul de aventuri... Un roman trăit... Pirații îi las pentru altă dată... În definitiv am de-a face tot cu un soi de pirați. Pirați ai secolului douăzeci... Mai interesanți poate decât..."

Un ciocănit în uşă îl tăcu pe Mircea să pună capăt gândurilor.

— Intră!

Unchiul Gino intră, pufăind tacticos din pipă. Şapca lui neagră era lăsată mai pe o parte ca de obicei. Părea bine dispus. Îşi duse degetul la cozoroc.

— *Salute*, Vincenzo!

Se cufundă în pernele canapelei de lângă fereastră.

— Un pahar cu Marsala, băiatule, continuă el. Sunt mai uscat decât Sahara.

Mircea scoase din dulăpiorul-bar o sticlă de vin şi două pahare. Le puse pe o măsuță, la îndemâna unchiului Gino.

— Ce-ți mai face brațul? întrebă el.

— Mi-a trecut. N-a fost decât o zgârietură. Şi Joe e pe vindecate.

Unchiul Gino dădu peste cap trei pahare la rând. Cu dosul palmei se şterse la gură.

— Cât e ceasul, Vincenzo?

Mircea îşi consultă ceasul de mână.

— Opt patruzeci.

Unchiul Gino râse, apoi îşi mai turnă un pahar.

— La opt şi patruzeci şi cinci de minute, exact, garajul central al lui Don Cirro va sări în aer… Cisternei cu benzină care alimentează rezervorul subteran de carburanți al garajului, i s-a ataşat în noaptea asta – de către oamenii noştri – o ventuză prevăzută cu un mecanism care va face să explodeze o încărcătură cu trotil.

— Şi n-o s-o observe nimeni?

— Ventuza e prinsă pe şasiu. Încărcătura poate arunca în aer o clădire cu cinci etaje. Lovitura este dublă. Concentrez atât atenția bandei lui Don Cirro, cât şi a poliției asupra garajului şi degajez în acelaşi timp pe oamenii noştri care operează la Castellamare…

— Țigările?

— Exact. La noapte le debarc.

Unchiul Gino îşi bău vinul. Când vru să-şi umple din nou paharul, constată că sticla se golise.

— Încă una, băiatule, dacă nu vrei să mor de uscăciune.

Mircea îi aduse altă sticlă. O destupă. Umplu paharele.

— Temperat mai eşti, băiatule, spuse unchiul Gino după ce-şi sorbi vinul. Tu n-ai luat decât două pahare… Ei, da, poate că e mai bine. În seara asta Don Serafino vrea să discute cu tine.

Mircea îşi muie buzele în pahar.

— Despre?

— Despre afaceri… Cenuşă…

Mircea se întrebă ce o fi însemnând „cenuşă”.

— Bietul Don Serafino, zise unchiul Gino, cu adâncă şi amară compătimire.

— Bietul? De ce „bietul”? întrebă Mircea.

— E bolnav. Bolnav ca un câine. Şi Lucia îi face nişte mizerii…

— Lucia! rosti Mircea. Frumoasă fată…

— Îți place, nu-i aşa? chicoti unchiul Gino. Cui nu-i place? E însă o diavoliță şi jumătate. Ştii ce ispravă a făcut? Acum câteva seri s-a dus la o petrecere. În vreme ce oamenii noştri făceau de pază la intrare, şerpoaica a părăsit casa printr-o uşă laterală.

— Singură?

— Gelosule! zâmbi unchiul Gino. Şi-a luat valea cu un student.

— Frumos, n-am ce zice.

— Şi s-a întors acasă dimineața la şapte.

— Tot e bine.

— Nu e bine. Don Serafino a trecut prin toate spaimele. Şi în

starea lui actuală emoțiile…

Sorbi ultimele picături din pahar, apoi se ridică de pe canapea.

— Să mergem. Ne aşteaptă Don Serafino.

Mircea îşi pipăi buzunarele hainei, apoi începu să scotocească prin dulap.

— Ce cauți? întrebă unchiul Gino.

— Bricheta, zise Mircea. Nu ştiu unde am pus-o.

O căută prin toate hainele. O găsi în sfârşit în vestonul gri-fer al adevăratului Vincenzo Genovese. Când s-o scoată, dădu peste fisa cu cap de mort. Se uită la fisă şi o puse împreună cu bricheta în buzunarul hainei lui albe.

Coborâră în holul hotelului.

Pasageri şi vizitatori stăteau pe fotolii şi conversau cu voce joasă. La biroul de informații o englezoaică bătrână, cu o pană de struț la pălărie, reclama ceva cu voce ascuțită, ca de papagal.

Intrarea biroului era blocată de un grup de tineri care râdeau cu hohote de glumele unuia dintre ei.

Cei doi oameni din garda lui Mircea, care stăteau pe o canapea şi fumau plictisiți, săriră în picioare când îl văzură pe unchiul Gino coborând din ascensor cu falsul Vincenzo. Unchiul Gino le făcu semn să rămână pe loc.

Se îndreptau spre ieşire, când se pomeniră înconjurați de tinerii care stătuseră până atunci în uşa biroului. Obiectivele unor aparate fotografice fură ațintite asupra lui Mircea. Fulgerele orbitoare ale flash-urilor se succedară în câteva fracțiuni de secundă.

— *Andate all' inferno!* zbieră unchiul Gino, înşfăcând aparatul primului fotograf, care-i ieşi în cale şi trântindu-l de pământ. Făcu acelaşi lucru şi cu un alt aparat.

Oamenii din gardă interveniră. Se stârni mare tărăboi. Pumnii începură să plouă. Un fotograf se alese cu nasul însângerat de o directă bine plasată. Altul ateriză pe covor, adormit ca prin farmec de un upercut năprasnic.

Oamenii din gardă reuşiră în mai puțin de un minut să-i îndepărteze pe inoportuni.

Mircea şi unchiul Gino ieşiră în stradă.

— Neobrăzați mai sunt şi fotografii ăştia! exclamă unchiul Gino. Dar au primit o lecție s-o țină minte…

Un Mercedes albastru îi aştepta la trotuar. Alături de şofer se afla un băiețandru cu pălăria pe ochi.

— Mi-am schimbat maşina, zise unchiul Gino.

— Am observat, spuse Mircea. Schimbi maşinile ca pe cravate.

Se îndreptă spre automobil.

Pe trotuarul ticsit cu pietoni, firma de neon a hotelului arunca o lumină albă, puternică. Lumina albă şi puternică se revărsa şi peste maşinile care fâşâiau pe asfaltul muiat de căldură.

Deodată din dreapta apăru o limuzină Chevrolet albastră, care trase lângă rigolă. Uşile limuzinei se deschiseră brusc şi dinăuntru fură împinse două corpuri omeneşti care se prăvăliră pe asfalt. Apoi Chevroletul ţâşni din loc, ca o rachetă, pierzându-se în mulţimea maşinilor.

În jurul celor două trupuri nemişcate se făcu deodată un mare gol. Mircea avu astfel prilejul să constate că pe străzile oraşului Palermo curiozitatea publicului era un fenomen aproape necunoscut. Lumea se ferea de complicaţii. În Sicilia circulă o zicală: „Cine e orb, surd şi tace, trăieşte o mie de ani în pace”.

Unchiul Gino se apropie de cele două corpuri. Buzele i se strânseră într-un rictus.

Din Alfa-Romeo coborâră ceilalţi doi oameni din garda lui Mircea. Avură însă grijă să rămână la distanţă. Ochiul lor sfredelea strada în lung şi în lat. Vegheau să nu se dezlănţuie vreun atac al oamenilor lui Don Cirro.

— Gaetano şi Talu, rosti încet unchiul Gino. Bieţii băieţi!…

Abia acum observă Mircea un amănunt care-i scăpase la prima vedere. Cadavrele care zăceau la picioarele unchiului Gino erau strangulate cu câte o bucată de cablu telefonic.

— Asta înseamnă că lovitura noastră a eşuat, zise unchiul Gino, încleştându-şi pumnii.

— Garajul? întrebă Mircea.

— Da. A eşuat.

Unchiul Gino îşi scoase pipa şi punga cu tutun.

— Haidem, Vincenzo, zise el. Lui Don Serafino nu-i place să aştepte.

Se urcară în Mercedesul care porni.

Unchiul Gino îşi aprinse pipa, apoi rupse tăcerea grea care se lăsase:

— Ciudat! Foarte ciudat! Eşecul ăsta îmi dă de gândit.

Apăsă pe un buton. Geamul dintre ei şi bancheta şoferului se ridică automat.

— Acum putem vorbi fără să fim auziţi. De operaţia asta nu ştiau decât Don Serafino, Joe, Calo, Michelotto şi cu mine. Unul dintre noi

a săvârşit o indiscreţie. Poate mai mult decât atât. A trădat.

— Şi pe cine bănuieşti? întrebă Mircea.

Unchiul Gino aspiră un fum, apoi îl azvârli pe nas în două şuvoaie cenuşii.

— Don Serafino este scos din cauză, zise el. Ceilalţi însă…

Nu-şi termină fraza.

— Cine a dirijat operaţia?

— Joe.

— Atunci şi Joe trebuie scos din cauză. Era direct interesat în succesul acţiunii, spuse Mircea.

— Don Calo e devotat lui Don Serafino. Iar ideea operaţiei a fost a mea…

— Mai rămâne Michelotto, zise Mircea.

Unchiul Gino aspiră iarăşi un fum. Îl expiră după câteva clipe, sub formă de colaci.

— Nu pot să spun încă nimic, rosti el aproape în şoaptă…

* * *

Don Serafino îi primi în bibliotecă.

Stătea la biroul său masiv, cu sculpturi măiestrite.

Pereţii erau acoperiţi cu rafturi încărcate cu cărţi legate somptuos.

Don Serafino semăna cu un sfânt bizantin. Faţa-i prelungă era lipsită parcă de sânge. Ochii adânciţi în fundul capului sclipeau febril. Mâna-i uscată bătea darabana în braţul jeţului.

— Ai auzit ce s-a întâmplat? zise el în loc de bun venit.

— Am auzit, rosti unchiul Gino mohorât.

— Într-o săptămână am pierdut unsprezece oameni. Frumos bilanţ. N-am ce zice. Don Cirro îşi bate joc de noi.

Deodată începu să tuşească. O tuse seacă, prelungită, care-i zguduia tot corpul firav.

Uşa se deschise. Don Calo Castiglione intră, purtându-şi anevoie corpul obez. Joe Marcucci îl urma posomorât.

— Felicitările mele, Calo, felicitările mele, Joe, zise Don Serafino după ce-l mai slăbi tusea. Să nu păţiţi la fel şi cu ţigările.

Don Calo se aşeză neinvitat într-un fotoliu. Era un canon să stea în picioare. Don Serafino – care se arăta foarte strict cu subalternii în ceea ce priveşte protocolul – era mai îngăduitor cu Don Calo, de care-l apropia şi vârsta şi condiţia socială. Amândoi făceau parte din aceeaşi lume. Erau supravieţuitorii unei clase odinioară atât de puternică, care tindea să dispară. Alianţa cu Mafia le oferea

posibilități nelimitate şi bogății pe care pe altă cale nu le-ar fi putut dobândi.

— Mâine, la miezul nopții, transportul va fi debarcat.

— Unde? La Castellamare? întrebă Don Serafino.

— Nu. Lângă San Vito lo Capo.

— Destinația?

— Trapani. La patru de dimineață camioanele vor fi la Trapani.

Don Serafino îşi duse mâna la piept. Simțea în dreptul inimii o gheară care-l strângea, tăindu-i respirația.

— Cine conduce operația? întrebă el.

— Giuliano, secondat de Michelotto.

Unchiul Gino râse în colțul gurii.

— Din nou Michelotto.

Mircea se uită brusc la Gino.

— Ce vrei să spui? întrebă Don Serafino.

Unchiul Gino se întoarse spre Joe şi zâmbi ironic.

— De la un timp, mai toate operațiile la care participă Michelotto dau greş. Şi Michelotto, mi se pare, e omul dumitale, Joe.

Joe îşi încreți sprâncenele.

— Nu te înțeleg. Fii mai explicit.

Don Calo îşi scărpină guşa trandafirie.

— Ce să zic, mie vorbele lui Gino îmi par foarte explicite.

Unchiul Gino îl privi în ochi.

— Nu insinuez nimic. Aştept. În curând însă am să-mi spun cuvântul. Când voi avea certitudinea.

Obrazul lui Joe se împurpura de mânie. Se repezi asupra unchiului Gino şi-l înşfăcă de reverul hainei.

— Spune tot, scrâşni el. Că de nu…

— Joe! strigă Don Serafino, ridicându-se în picioare. Joe!

Dominat de tonul poruncitor al şefului său, Joe dădu drumul hainei unchiului Gino. Ironic, unchiul Gino suflă peste rever, ca şi când ar fi vrut să-şi scuture un fir de praf, apoi îl scutură cu degetele.

Gestul său de autoritate îl costase pe Don Serafino un efort considerabil. Gheara din piept se strânse şi mai mult. Gâfâind se lăsă în jeț.

— Şi transportul de stupefiante? întrebă el după ce îşi mai reveni.

Don Calo se întoarse spre Mircea.

— Sper, Vincenzo, că şi transportul acesta va fi tot atât de bogat ca şi cel de luna trecută.

— Ştiți bine că mie îmi place să lucrez în stil mare, zise Mircea.

Don Calo scoase din buzunar o batistă în care scuipă fără jenă.

— Banii îi primeşti după ce soseşte transportul. Cred că nu mai e nevoie să discutăm prețul…

Mircea zâmbi condescendent.

— Intenționam să-l majorez. Dar pentru Don Serafino rămâne acelaşi.

— Întotdeauna mi-a plăcut să lucrez cu Vincenzo, zise obezul. Nu e deloc meschin.

— Vincenzo este un adevărat sicilian, spuse unchiul Gino, privindu-l cu simpatie.

Don Serafino surâse palid.

Deodată gheara din piept porni să-i sfâşie inima. Îşi încleşta mâinile şi îşi lăsă capul pe birou.

— Mi-e rău! bâigui el. Mi-e rău.

— Joe, cheamă servitorul! porunci Don Calo. Să aducă valeriana.

Joe se execută fără să stea pe gânduri. În altă situație n-ar fi îngăduit să i se dea ordin. Apărură servitorii. Don Calo se smulse din fotoliul său şi chemă pe medicul casei. Transportară pe Don Serafino în dormitor. Îl culcară în pat şi îl dezbrăcară. Sosi şi doctorul Giuseppe Mangano. Îi administră o injecție cu digitalină.

— Lucia! bolborosi Don Serafino. Lucia! Să vină Lucia!

— Aduceți-o, zise doctorul Mangano. Să-l liniştim.

— Nicolo, unde e *signorina* Lucia? întrebă Don Calo pe unul din servitori.

Nicolo ridică din umeri.

— N-aş putea să vă spun, Don Calo. Poate Nina să ştie.

— Cheam-o, porunci obezul.

Nina, camerista şi confidenta Luciei, sosi degrabă. Era tânără. Avea ochi şireți şi vioi, ca de vulpe. După o scurta şovăială, spuse că *signorina* Lucia se afla la barul Kit-Kat cu un grup de prieteni.

— Cine se duce după ea? întrebă Don Calo.

Joe se scutură cu teamă.

— Nu vreau să am de-a face cu Lucia.

— Mă vedeți pe mine umblând prin baruri? zise obezul iritat.

— Mă duc cu, se oferi atunci unchiul Gino. Vincenzo, hai cu mine. Cred că numai dumneata ai să fii în stare s-o convingi.

— De ce tocmai eu? se apără Mircea.

— Nu te mai codi, zise unchiul Gino. O faci pentru Don Serafino.

În maşină unchiul Gino îi spuse confidențial:

— Don Serafino n-o mai duce mult. Suferă şi de cancer şi de cord. Mă întreb cine are să-i urmeze…

— Poate Joe, opină Mircea. Este tânăr, dinamic, autoritar.

— Aş! Foc de paie! Nici Don Calo nu e mai breaz. Nu vezi? Se îneacă în osânză. Într-o zi are să-l lovească damblaua.

Râse semnificativ.

— Cred că dumneata ai fi cel mai nimerit, continuă el.

Mircea făcu un gest negativ.

— Nu aspir încă.

— De ce nu? Moartea lui Don Serafino are să dezlănţuie nişte lupte interne îngrozitoare… Mulţi îi jinduiesc locul. Numai câte „piese de 90” ştiu eu… Legăturile tale, Vincenzo, cu Orientul Mijlociu şi cu Statele Unite te îndreptăţesc să aspiri la conducerea „Onoratei Familii”… Fiindcă veni vorba de Orientul Mijlociu, „Calipso” şi-a anunţat sosirea la începutul săptămânii viitoare. Îmi permit să-ţi dau o povaţă, Vincenzo. Măreşte-ţi pretenţiile. Urcă kilogramul de opiu la 3500 de dolari. Şi să mai ceri ceva. Participarea directă la beneficiile rezultate din prelucrarea opiului. Elimină intermediarii, Vincenzo. Nu va fi greu să monopolizezi traficul de stupefiante european. Ştiu că ai legături cu Franţa şi cu Elveţia. Adânceşte-le. Şi dacă ai nevoie de colaboratori, gândeşte-te la mine… Îmi placi, Vincenzo. Vreau să lucrăm împreună…

Mircea îi mulţumi şi îl asigură că-i va analiza sugestiile.

— Am de gând să-mi reorganizez reţeaua europeană, spuse el luându-şi rolul în serios. Regret că am fost nevoit să părăsesc Statele Unite.

— Nimic nu e imposibil, zâmbi unchiul Gino, strângându-l afectuos de braţ.

Câteva minute mai târziu sosiră la Kit-Kat. Un portar galonat îi salută deferent.

Intrară într-un vestibul căptuşit cu oglinzi, coborâră o scară strâmtă acoperită cu mocheta roşie şi ajunseră într-un hol, în care o fată cu fustă foarte scurtă vindea ţigări americane unei cete de băieţandri cu păr lung şi haine scurte.

Apariţia lui Don Gino şi a lui Mircea urmaţi de un individ cu mutră fioroasă şi cu mâinile afundate suspect în buzunarele vestonului făcu mare impresie. Tinerii se dădură la o parte.

Unchiul Gino şi însoţitorii săi intrară într-o încăpere joasă, luminată discret de lămpi multicolore. Un jaz de cinci persoane executa un swing în ritm infernal. Toate mesele erau ocupate de

tineri. Un bărbat între două vârste însoțit de o fată acoperită cu bijuterii făcea notă discordantă. Pe platoul strâmt se frecau până la exasperare perechi amețite de muzică gălăgioasă, de whisky şi de marijuana.

— Uite-o, zise unchiul Gino, arătând cu degetul spre marginea din stânga a platoului.

Lucia dansa strâns îmbrățişată de un tânăr cu o chică neagră şi creață ca de zulus. Fata îl ținea cu amândouă mâinile pe după gât.

Unchiul Gino şi Mircea se strecurară printre mese, apropiindu-se de platou.

Lucia nu-i observă decât în clipa în care ajunseră lângă ea.

— Lucia, vino acasă, zise unchiul Gino, cu voce tare. Don Serafino are nevoie de tine.

— Serios? Nu mai spune! replică ea obraznic, continuând să danseze.

Partenerul ei aruncă o privire neagră unchiului Gino. Era mijlociu de statură, dar avea umerii lați şi brațe vânjoase.

— Haidem, Lucia! stărui unchiul Gino, apucând-o de încheietura mâinii.

Tânărul care o ținea de mijloc îl izbi zdravăn cu cotul în coastă. Unchiul Gino icni şi îşi trase mâna, ducând-o la locul în care fusese lovit.

Lucia izbucni în râs.

— Vezi, dacă nu-ți ții mâinile acasă, unchiule Gino?

Râse şi tânărul.

În clipa aceea interveni Mircea.

— Lucia, Don Serafino se simte rău, vrea să te vadă, spuse el domol.

— Nu ține! ripostă ea. Şi nu mă mai plictisiți.

Tânărul se uită amenințător la Mircea.

— Bă… bastardule, vezi-ți de treabă sau vrei s-o încasezi şi tu…

Mircea îl ignoră.

— Lucia, reluă el cu acelaşi ton blajin. O singură dată vorbesc cu frumosul. A doua oară te iau pe sus.

Lucia se strânse şi mai tare de tânăr.

— Ce spui, Mario?

— Să încerce, zise tânărul cu sfidare.

— Cu plăcere, rosti Mircea, apucând-o fulgerător de mână şi smulgând-o din brațele tânărului.

Luat prin surprindere, acesta rămase uluit pe platou.

— Dă-mi drumul! protestă Lucia. Mario!

Precedat de unchiul Gino, Mircea o trăgea de mână, îndreptându-se spre ieşire.

Mario făcu o grimasă de ciudă. Dintr-un salt de pisică sălbatică ajunse în spatele lui Mircea. Cu stânga îl înşfacă de braţ, răsucindu-l cu faţa spre el, iar cu dreapta îi proiectă un pumn. În aceeaşi clipă Mircea dădu drumul Luciei, prinse rapid cu mâna stângă pumnul tânărului, iar cu mâna cealaltă îl apucă zdravăn de încheietura braţului. Se răsuci instantaneu cu spatele spre Mario şi-i făcu un tur de umăr, răsturnându-l peste cap. Tânărul se prăbuşi cu spinarea pe parchet. Vru să se ridice, gemu şi căzu iarăşi.

Dansatorii se opriră.

Câţiva tipi de la mese se sculară în picioare. Mircea aruncă o privire circulară.

— Mai pofteşte careva? întrebă agresiv.

Privirile lui dârze, care nu prevesteau nimic bun, îi ţinură în respect.

Fără să ţină seama de protestările Luciei, Mircea o apucă iarăşi de mână şi o trase afară din local.

În maşină Lucia nu scoase un cuvânt. Încruntată, se uita pe geam.

Îşi dădea seama că întâlnise un om care o domina.

— Pe mine mă laşi la hotel, unchiule Gino, spuse Mircea.

Bătrânul îl privi cu simpatie.

— Bine, Vincenzo… Ştii, vreau să te felicit pentru figura de la bar. Arta asta de a te bate aş pune rămăşag că ai învăţat-o la Saint Louis.

Mircea zâmbi. Gândul îi zbura însă în altă parte…

* * *

A doua zi de dimineaţă, Mircea primi la Miramar vizita lui Salvatore Schira, secretarul personal al lui Don Serafino.

Schira îl anunţă că era aşteptat neîntârziat la Palazzo Mauro.

— Don Serafino se simte mai bine? întrebă Mircea cu prefăcută solicitudine.

— Şi-a revenit, slavă Domnului, spuse secretarul, făcându-şi un discret semn al crucii. Vrea să vă vorbească.

— În câteva clipe sunt gata.

Se îmbracă la repezeală.

Douăzeci de minute mai târziu ajunseră la Palazzo Mauro.

Don Serafino îi aştepta în bibliotecă. Stătea adâncit într-un fotoliu. Picioarele îi erau acoperite cu un pled.

Mircea avu impresia că are în față o mumie descărnată, care printr-o împrejurare stranie îşi regăsise suflul vieții.

Salută protocolar.

— Eşti omul miracolelor, Vincenzo, îl întâmpină Don Serafino, vorbind uşor gâfâit şi uneori cu întreruperi. Şezi pe scaunul ăsta... lângă mine. Salvatore, poți pleca.

Secretarul se retrase. Mircea se aşeză lângă bătrân.

— Vincenzo, eşti primul bărbat care... a reuşit s-o îmblânzească pe Lucia. Ştii ce mi-a spus azi de dimineață?... Că îi eşti simpatic... foarte simpatic.

Don Serafino îşi lăsă capul în piept. Respiră anevoie, tuşi. Închise ochii şi avu o schimă ca şi când l-ar fi săgetat o bruscă durere lăuntrică. Apoi ridică iarăşi privirile asupra interlocutorului.

— Vă simțiți rău, Don Serafino? întrebă Mircea.

— Nu. Nu-i nimic. Ceva trecător... Şi cum îți spuneam...

Izbucni iarăşi într-o tuse seacă, pe care abia reuşi să o zăgăzuiască.

— Despre ce vorbeam... Ah, da, despre Lucia... E fată bună Lucia, dacă ştii cum s-o iei. Eu nu m-am prea putut ocupa de ea. A rămas de mică fără mamă şi urmările educației primite de la guvernante se văd şi azi... E voluntară, încăpățânată aş putea să zic... I-a intrat în cap că e îndrăgostită de un student... de un *mascalzone*. Nu ştiu cum s-o scap de el.

Mircea rămase gânditor câteva clipe, apoi rosti simplu:

— O scap eu, Don Serafino..

În ochii bătrânului licări o speranță.

— Crezi că ai să reuşeşti?

— Sunt sigur.

— Cum ai să procedezi? Lucia e învățată să iasă în fiecare seară să petreacă, să danseze. Tu eşti prea ocupat.

— Am să găsesc timp.

Don Serafino zâmbi.

— Vincenzo, nu pot decât să-ți mulțumesc. Ai îngăduința mea s-o însoțeşti peste tot. Te rog chiar... Îmi faci un serviciu inapreciabil. Îmi redai liniştea sufletească. Şi de această linişte sufletească am nevoie acum mai mult ca oricând...

* * *

Maserati-ul super-sport a lui Mircea gonea pe Via Cavour îndreptându-se spre Via Roma. Acul kilometrajului oscila între

şaizeci şi optzeci de kilometri pe oră. Cele două maşini – conduse de Paulo Gariano şi Nico Gentile, în care se aflau oamenii din garda Luciei, urmăreau îndeaproape Maserati-ul.

La volanul automobilului super-sport, Mircea se simțea în elementul său. Conducea cu o adevărată voluptate. Joe Marcucci îi pusese la dispoziție o maşină extraordinară.

Lucia stătea pe bancheta din față, alături de Mircea şi-l îndemna surescitată:

— Mai repede! Mai repede!

La gât îi strălucea o rivieră de diamante. Rochia presărată cu paiete reflecta toate reclamele luminoase care se fugăreau prin fața ferestrelor.

Se auzi fluieratul unui agent de circulație. Mircea nu micşoră viteza.

— Ia-o la stânga, porunci Lucia.

Mircea viră la stânga pe Via Roma în ciuda opreliştilor circulației.

Se auzi un nou fluierat. Mircea îl ignoră şi pe acesta.

Maserati-ul se angajă apoi pe Via Schioppetieri, o străduță îngustă cu case vechi şi coti la stânga pe Via Calderai.

— Ăsta se crede la New York, mârâi Paulo Gariano care abia reuşea să se țină de super-sportul lui Mircea.

— Pe străduțele astea întortocheate riscăm să ne frângem gâtul, bodogăni Tonino Rindone scuipând pe covorul maşinii.

Luciei îi scăpărau ochii de plăcere.

— Îmi place cum conduci, Vincenzo. Ador primejdiile, senzațiile tari…

Mircea se uită în retrovizor. Încercările sale de a scăpa de cele două maşini ale gărzii se dovediseră infructuoase.

— Pe Corso Tukery ştiu un local straşnic. Serveşte un Filmball-Cocktail fără seamăn în Palermo. Şi are un jaz…

— Cum ajungem acolo?

— Faci pe prima la stânga şi pe a doua la dreapta.

— Perfect, zise Mircea. Dar mai întâi să scăpăm de cozile astea. Nu îmi face nicio plăcere să dansez sub ochii lor.

Lucia bătu din palme:

— Bravo! Nici eu nu-i pot suferi. Scapă de ei. De câte ori pot le joc festa.

Mircea acceleră.

Acul kilometrajului sări la o sută pe oră. Pe străduța strâmtă cauciucurile sfârâiau.

Mircea apăsă pe levierul aruncătoarelor de fum. Din două țevi plasate în stânga şi în dreapta eşapamentului țâşni un fum negru compact, care inundă aproape străduța.

Maserati-ul vină apoi la stânga.

Mircea deconectă aruncătoarele.

Intrat în norul de fum care îi împiedică brusc vizibilitatea, Paulo Gariano opri în scrâşnet de frâne. Maşina lui Nico Gentile stopă la câțiva centimetri de primul automobil.

Paulo scăpă o înjurătură.

Tonino Rindone râse indecent.

— Pun mâna în foc că ea i-a dat ideea, ca să rămână singură cu el. Cățeaua. Ieri cu studentul, azi cu Don Vincenzo.

— Acum iar va trebui să răscolim oraşul după ei…

Lucia râdea cu hohote de stratagema încununată de succes a lui Mircea.

— Am să-mi instalez şi eu aruncătoare de fum la maşină.

Apoi chiui voioasă:

— Trăiască libertatea!

Peste câteva minute, Mircea opri în fața barului „Alhambra”.

Deasupra intrării luminoase se aprindea şi se stingea o reclamă luminoasă. Tubul fluorescent al literei „h” nu funcționa.

Intrară în localul arhiplin. Zeci de perechi se striveau pe ringul de dans în ritmul unui twist urlat din două saxofoane şi două trompete. Bateria răpăia asurzitor.

Un chelner care o cunoştea pe Lucia, le instală o masă lângă orchestră.

— Nu vrei să mergem până la toaletă, Lucia, să te aranjezi puțin, propuse Mircea.

— Bună idee, zise ea.

Mircea o luă înainte spre a-i face loc prin mulțime.

Fata pătrunse în salonaşul rezervat femeilor, iar el în loc să intre la bărbați se îndreptă spre o cabină telefonică, instalată aproape de intrarea în bucătărie. Trase uşa după el. Răsfoi la repezeală anuarul telefonic, apoi formă un număr.

În timp ce aştepta să i se răspundă vârî instinctiv mâna dreaptă în buzunar. Dădu peste fisa cu cap de mort. O scoase şi o privi.

— Alo! rosti Mircea. Reținеți parola: „Moarte şt Portocale”…

* * *

Camioanele înaintau cu precauție pe drumul de țară pietros, care

şerpuia printre dealurile cu povârnişuri abrupte.

Sub prelatele trase, lăzile cu ţigări de contrabandă erau zdravăn amarate.

Când camioanele treceau peste hârtoape, lăzile scârţâiau, legănându-se.

Şoferii conduceau cu mare atenţie. Deşi noaptea era adâncă, foloseau cu zgârcenie farurile. Cele mai excesive măsuri de prudenţă nu erau de prisos.

Giani Alessi, şeful transportului, stătea în primul camion lângă şofer şi scruta bezna, pe care faza mică a farurilor abia izbutea să o risipească pe câţiva metri.

Fuma calm. I se recomandase să fie cu ochii în patru. Carabinierii dădeau dovadă de la o vreme de o vigilenţă sporită. Procurorul şef Vittorio Ruggeri, numit de curând la Palermo, se arăta a nu fi tocmai îngăduitor cu Mafia.

Nici presiunile politice pe care anumite cercuri le făceau asupra sa nu-i schimbaseră atitudinea. Giani Alessi nu se prea sinchisea de intransigenţa noului procuror general. Mai văzuse el oameni de calibrul lui Ruggeri, care nu reuşiseră să facă mare treabă. Unii muriseră victime ale unor providenţiale crize de cord sau ale unor accidente tot atât de providenţiale; alţii fuseseră transferaţi din Sicilia, mai înainte ca să fi putut lua măsuri contrarii intereselor Mafiei; majoritatea deveniseră treptat concilianţi, datorită unor intervenţii oculte, irezistibile.

Giani Alessi efectuase numeroase transporturi fără să întâmpine neplăceri. Mai multe griji îi făceau oamenii lui Don Cirro, care în ultima vreme se arătau foarte agresivi.

Mai aveau de parcurs zece kilometri până la Trapani.

Într-o casă albă de pe Viale Margherita îl aştepta Aura. Giani n-ar fi putut să trăiască fără Aura. Fără ea viaţa n-ar mai fi avut niciun rost. Aura…

Deodată în faţa camionului apărură nişte mogâldeţe cenuşii.

— Carabinierii! rosti, tresărind.

— Ce? exclamă Giani trezit din visuri.

Când îi văzu barând şoseaua, porunci scurt şoferului:

— Dă-i drumul! La nevoie, treci peste ei!

Conducătorul automobilului apăsă până la fund pe accelerator.

Maşina se repezi printre carabinierii care se traseră la o parte spre a nu fi striviţi. Se auziră somaţii. Apoi câteva focuri de armă.

— Înainte! Înainte! strigă Giani.

Deodată, scăpă o înjurătură. În mijlocul drumului apăru un camion al poliției aşezat de-a curmezişul. În stânga se ridica o stâncă alburie. În dreapta se deschidea o văgăună.

Şoferul frână…

Giani îşi încleştă pumnii până la sânge. În noaptea aceea nu avea să mai doarmă în brațele Aurei.

* * *

Soarele se apropia de zenit, când Mircea se trezi din somn. Dormise puțin şi prost. Toata noaptea o petrecuse cutreierând localurile de noapte împreuna cu Lucia. Zorile îi găsiseră într-o cameră de hotel din cartierul portului. Lucia se arătase extrem de calină, de drăgăstoasă. Îl asigurase că e ultima ei pasiune. Despre student nu mai suflase un cuvânt.

O condusese la Palazzo Mauro, apoi se înapoiase la Miramar, dornic să se cufunde într-un somn adânc, reparator. În noaptea aceea făcuse treabă bună.

Coşmaruri oribile îi tulburaseră însă somnul. Se deşteptase leoarcă de sudoare. În cameră domnea o zăpuşeală sufocantă.

Îndată ce coborî din pat, deschise larg ferestrele, puse în funcție cele două ventilatoare din dormitor, apoi se vârî sub un duş rece.

Un ciocănit brutal în uşă îl făcu să-şi întrerupă brusc ocupația.

Ieşi de sub duş şi îşi aruncă pe umeri un halat de baie. Se înapoie în dormitor şi din sertarul noptierei scoase un pistol automat. Îi desfăcu piedica, apoi îl strecură în buzunarul halatului. De când se afla la Palermo, luase obiceiul să umble înarmat. Era mai cuminte şi mai sigur. Bătăile în uşă fură reluate cu violență sporită. Se auzi vocea unchiului Gino:

— Vincenzo! Vincenzo, băiatule! Ce-i cu tine?

Mircea respiră uşurat.

Descuie uşa apartamentului. Unchiul Gino dădea semne de mare agitație.

— Ce e cu dumneata, unchiule? Pofteşte înăuntru.

Bătrânul nu aşteptă a doua invitație. Intră grăbit.

— Vincenzo, mi-ai făcut-o!

Pe Mircea îl trecu un fior. Îşi aminti brusc de conversația telefonică din ajun. Aflaseră ceva oamenii lui Don Serafino?

Rosti cu cel mai nevinovat aer:

— Ce-am făcut, unchiule Gino?

— De ce m-ai lăsat să aştept atâta la uşă? Am crezut că te-au

lichidat agenții lui Don Cirro.

Îşi scoase şapca şi după ce îşi şterse cu o batistă albastră fruntea îmbrobonată de sudoare se aşează pe un fotoliu.

— În dimineața asta numai de emoții am avut parte.

— Ce s-a întâmplat de eşti atât de matinal? Cât e ceasul?

— Matinal! E unsprezece şi zece!

— Şi ce te frământă?

— Azi-noapte, carabinierii au pus mâna pe camioanele cu țigări. La intrarea în Trapani. A cântat cineva.

— Nu se poate, zise Mircea.

— Ba uite că se poate, spuse unchiul Gino punându-şi şapca.

Mircea luă de pe masă un pachet de Pall Mall din care scoase o țigară. Şi-o aprinse cu gesturi sigure.

— Să nu se întâmple la fel şi cu transportul de stupefiante, rosti el cu afectată îngrijorare.

— Nicio grijă, Vincenzo, zise unchiul Gino, ridicându-se din fotoliu. Nicio grijă. Până la asfințitul soarelui, vinovații sau vinovatul, rosti el uitându-se fix la Mircea, îşi va primi pedeapsa… Va fi executat după indicațiile mele. Nu ca la voi în America – pac şi gata.

Mircea înghiți în sec.

Îşi simți deodată gura uscată.

Se îndreptă spre dulăpiorul-bar şi scoase o sticlă de Marsala şi două pahare.

Unchiul Gino ridică mâna.

— Nu, mulțumesc. Azi nu beau. Până diseară, vreau să am capul limpede. La revedere, Vincenzo.

Cu paşi grei se îndreptă spre uşă…

* * *

Avionul Jet D.C.S. al companiei „Alitalia” avea plecarea de pe aeroportul Leonardo da Vinci din Roma la ora 17.

Pasagerii îşi ocupau locurile. Personalul navigant se instalase la posturi. Peste câteva minute aeronava avea să-şi ia zborul.

La orele 23 şi 15 minute urma să aterizeze pe aeroportul N’djili din Leopoldville.

Ultimii călători urcaseră pasarela, intrând în avion. Însoțitoarele de bord se pregăteau să închidă uşa exterioară.

În aceeaşi clipă îşi făcu apariția dinspre clădirea aeroportului două maşini ale poliției, urmate de un microbuz, care se îndreptau cu mare viteză spre avion, sunând din sirene.

Comandantul de echipaj se uită mirat la pilotul secund.

— Ce dracu s-a mai întâmplat?

Automobilele opriră brusc lângă pasarelă.

Patru carabinieri şi trei bărbaţi în civil săriră din maşini şi urcară în fugă treptele pasarelei.

Peste câteva minute, coborâră, încadrând un grup alcătuit din doi bărbaţi în haine albe şi din nouă fete tinere.

Fetele făceau parte dintr-o trupă de dansatoare, ce plecau într-un turneu în Africa Centrală.

Sub această firmă se ascundea – pare-se – o reţea de traficanţi de stupefiante care furnizau opiu amatorilor de beţie rece din Dakar, Lagos şi Leopoldville.

Arestările fuseseră efectuate în urma unui denunţ sub parola „moarte şi portocale", primit de poliţia din Palermo.

* * *

Michelotto se uita îngrozit la şenilele tractorului care venea spre el.

Era legat fedeleş şi îngropat în pământ până la mijloc.

Tractorul se apropia inexorabil. Metru cu metru. Şenilele înaintau scurmând pământul uscat, amestecat cu sfărâmături de piatră. Scrâşnetul lor metalic făcea să i se încrânceneze pielea. Ochii îi ieşiră din orbite. Mâinile încercau zadarnic să se elibereze din încleştarea pământului.

Michelotto se zbătea ca o pasăre prinsă în laţ. Broboane de sudoare fierbinţi i se scurgeau pe frunte, pe obraz, pe gât. Se zvârcolise cu atâta deznădejde, încât frânghia începuse să-i intre în carne.

Răcni. Un răcnet gutural de fiară încolţită care-şi simte sfârşitul. Avea senzaţia că trăieşte un vis urât. Poate că se va trezi.

Tractorul se apropia necontenit.

Zalele şenilelor aduceau cu nişte gheare care se deschideau gata să-l apuce.

Michelotto urlă iarăşi. Cuprins de nebunie îşi înfipse dinţii în buza de jos. Sângele ţâşni începând să se prelingă pe bărbie. Gâfâind, aruncă o ultimă privire în jur, căutând zadarnic salvarea.

Şenilele se apropiau.

Un metru. Şi încă un metru.

Tractorul se mărea, luând proporţii gigantice.

Michelotto făcu o ultimă sforţare. Frânghia însă nu cedă. Apoi nu mai făcu nicio mişcare.

Şenila din dreapta îl lovi în plin peste faţă. Îl împinse pe spate frângându-i şira spinării, apoi îl strivi, amestecându-i carnea, oasele şi sângele cu ţărâna şi cu bucăţile de piatră…

Sentinţa „Onoratei Familii” fusese executată.

* * *

În patul său Empire, împodobit cu grifoni şi vulturi de bronz, Don Serafino trăgea să moară. Pielea galbenă ca pergamentul se lipise de oase. Din obrajii palizi se scurseseră parcă ultimele picături de sânge. Pleoapele străvezii îi acopereau ochii adânciţi în orbite. Aşa cum zăcea cu mâinile întinse de-a lungul corpului descărnat aducea cu un cadavru.

Doctorul Mangano stătea la căpătâiul muribundului, îl privea cu milă şi în acelaşi timp cu oarecare curiozitate. Murea cel mai de vază client al său.

Abia îi luase pulsul. Sfârşitul lui Don Serafino era inevitabil. Agonia va mai dura poate câteva ore. Zorile însă nu-l va mai prinde în viaţă.

La picioarele patului stătea Lucia cu mâinile în poală. Veghea nemişcată ca o statuie. Ochii îi erau lipsiţi de expresie.

„Ce gânduri or fi trecând prin capul acestei fete?” se întreba doctorul Mangano.

O călugăriţă îngenuncheată în faţa unui triptic florentin luminat de o candelă aprinsă se ruga, prefirând printre degete un şirag de mătănii.

Doctorul Mangano, Lucia şi călugăriţa aşteptau sfârşitul lui Don Serafino.

Acelaşi deznodământ îl aşteptau şi căpeteniile mafiote, care vegheau în biblioteca alăturată. Se aflau acolo, oarecum în ordinea importanţei, şi Don Calo Castiglione, gras, trandafiriu, măreţ în fotoliul său ca un împărat roman pe tron, şi Joe Marcucci, încruntat, bănuitor, nervos şi Mircea – alias Vincenzo Genovese – recules, pătruns de importanţa momentului, aşa cum i se cuvine unei autentice „piese de 90”, şi unchiul Gino, calm, stăpân pe sine, ironic. Mai erau de faţă încă cinci indivizi, unii vârstnici, alţii mai tineri, dar toţi egal de gravi şi de tăcuţi.

Fum gros de ţigară plutea în straturi alburii, în încăperea luminată, doar de lampa cu abajur de pe birou şi de cele două aplice din dreapta şi din stânga căminului de marmură.

Pe o măsuţă erau aliniate câteva sticle cu vin sau cu whisky,

pahare şi o tavă de *biscotti*. Jeţul lui Don Serafino era gol.

Toţi ştiau că jeţul acesta avea să fie ocupat în curând de altcineva. Atât de mare era însă autoritatea lui Don Serafino, încât nici acum în preajma morţii lui nu îndrăzneau să-i desemneze succesorul. În sânul „Onoratei Familii" căpeteniile se alegeau după legi imuabile, pe care nimeni nu se gândea să le conteste. Cu Don Serafino se proceda însă altfel. El însuşi îşi desemnase urmaşul printr-un testament care avea să fie deschis numai la patruzeci şi opt de ore după ce va trece în lumea drepţilor. Până atunci un triumvirat alcătuit din Don Calo, Joe Marcucci şi unchiul Gino avea să gireze conducerea întregii organizaţii.

În cercul intimilor lui Don Serafino se spunea că şi Vincenzo Genovese avea sorţi să fie investit cu autoritatea supremă. Energia, modestia şi totodată discreţia lui plăcuseră lui Don Serafino. Ceva mai mult, Vincenzo fusese singurul în stare s-o îmblânzească pe Lucia.

Uşa se deschise şi Salvatore Schira, secretarul lui Don Serafino, apăru cu o mapă de corespondenţă şi cu un teanc de jurnale, pe care le aşeză pe birou.

— Ce mai spune presa? îl întrebă Don Calo, mângâindu-şi bărbia.

Secretarul se uită încurcat la Mircea.

— Ziarele din Roma reproduc o fotografie a lui Don Vincenzo.

Mircea se ridică brusc de pe scaun.

— Ce fotografie?

Drept răspuns, Salvatore îi prezentă un jurnal, care inserase pe prima pagină un instantaneu luat în holul hotelului Miramar. Mircea era fotografiat din profil. Orbit de strălucirea flash-urilor se strâmba tocmai, oferind o fizionomie care se asemăna destul de aproximativ cu fizionomia lui. O identificare după acest instantaneu ar fi fost anevoioasă, dar nu imposibilă. Textul de sub fotografie era laconic: „Gangsterul Vincenzo Genovese a debarcat la Palermo. Interpolul îl urmăreşte pentru o serie de crime săvârşite în Statele Unite".

Jurnalul la care Mircea se uita consternat trecu apoi din mână în mână. Pe toţi cei de faţă îi fulgerară acelaşi gând. Înscăunarea lui în fruntea organizaţiei era compromisă. O căpetenie a Mafiei trebuie să fie o personalitate deasupra oricăror suspiciuni, cu o autoritate necontestată şi care să poată apărea cu fruntea sus alături de corifeii politici ai Siciliei.

Şi candidatura lui Joe Marcucci părea compromisă. Arestarea traficanţilor de stupefiante pe aeroportul din Roma risca să-l atragă

într-o afacere murdară cu regretabil răsunet.

Don Calo şi unchiul Gino păreau să rămână marii favoriți datorită nu numai eminentelor servicii aduse organizației, cât mai ales discreției cu care ştiuseră să-şi camufleze până atunci activitatea.

Se ştie că Joe nu va ceda fără luptă. Însetat de putere nu va şovăi să declanşeze cele mai sângeroase frământări în sânul Mafiei, spre a-şi impune autoritatea. Dar nici Don Calo nu se va lăsa mai prejos. Unchiul Gino era socotit cel mai puțin primejdios în această privință.

Secretarul scoase din mapă textul unei telegrame cifrate, pe care o prezentă – după o scurtă ezitare – lui Don Calo.

— Adu-mi cifrul! spuse Don Calo.

Îi plăcea să-l folosească personal.

După ce Salvatore îi aduse cifrul, trecu fără jenă la biroul lui Don Serafino şi începu să transmită telegrama.

— Transportul cu stupefiante soseşte mâine noapte, spuse el. Oamenii dumitale, Joe, sunt gata să intre în dispozitiv?

Joe mormăi fără entuziasm:

— Sunt gata.

Don Calo îl privi lung.

— În ultimul timp ai întâmpinat câteva eşecuri. Ca să nu se mai repete, cred că ți-ai luat măsurile de rigoare…

— Îmi cunosc atribuțiile, zise Joe, înțepat.

— Nu mă îndoiesc, replică, fără să se tulbure, Don Calo. Te previn însă că transportul acesta de stupefiante este de o sută de ori mai valoros decât țigările de contrabandă de acum două zile. Şi la Trapani şi la Roma am înregistrat insuccese care pot avea urmări grave…

— În mijlocul nostru se află trădători, care îşi vor primi neîntârziat pedeapsa, zise Joe. Eşecurile de la Trapani şi de la Roma sunt datorate unor denunțuri anonime… Oamenii mei de la poliție mi-au suflat ceva la ureche…

Joe începu să-şi frece nervos mâinile.

— Însă pe nemernic am să-l descopăr foarte curând, adăugă el, aruncând o privire amenințătoare în jur.

— Îmi îngăduiți să asist şi eu la debarcarea stupefiantelor? întrebă placid unchiul Gino.

— Vrei să mă controlezi? zise bătăios Joe.

— De ce nu? interveni Don Calo. Organizația are drept de control şi de cenzură asupra tuturor membrilor ei fără excepție.

— Vreau să te secondez, Joe, spuse unchiul Gino cu modestie. Cred că mă autorizezi, Vincenzo, să asist la această operație? se

adresă el lui Mircea.

— Orice sprijin e binevenit, zise Mircea neutru. Ştia că în afacerea asta îi revenea un rol foarte important. Teoretic, el era stăpânul întregului transport.

Don Calo se întoarse spre un bărbat chel şi gras, care se servea cu un pahar de Marsala.

— După debarcare, opiumul va fi transportat pe căile normale la fabrica dumitale, Don Girolamo. Te-aş ruga să grăbeşti operaţia de prelucrare. Avem nevoie urgent de heroină pentru Statele Unite. Portocalele de ceară sunt gata?

— Patru mii aşteaptă să fie injectate cu heroină. Alte trei mii vor fi gata în câteva zile, zise chelul.

— Foarte bine, spuse Don Calo.

Îşi îndreptă privirile spre un bătrânel cu aer de pensionar inofensiv, care dormita într-un fotoliu.

— Don Mule! îl strigă Don Calo. Bătrânelul deschise ochii.

— He! Ce e?

Don Mule era unul dintre cei mai mari proprietari de livezi de portocale din nord-vestul Siciliei.

— Poţi să-mi pregăteşti trei vagoane de portocale pentru Marsilia? întrebă Don Calo.

— Şi patru, zise Don Mule.

— Oamenii dumitale să fie foarte atenţi când vor băga portocalele de ceară în lădiţele cu portocale veritabile…

Bătrânelul închise iarăşi ochii.

— Bine, bine. Oamenii mei îşi cunosc meseria. Dumneata, Don Calo, să ai numai grijă de vamă. Data trecută era să avem neplăceri.

— A fost un agent nou, spuse Don Calo. Dar de atunci s-a dat pe brazdă.

— Debarcarea o faceţi tot la Castellamare? întrebă Don Mule.

— Tot. Între Scapello şi Punta della Craperia Grande, zise unchiul Gino. Vii şi dumneata cu noi, Don Mule?

— Expediţiile astea nu mai sunt potrivite cu vârsta mea, spuse bătrânelul. Asta e treabă pentru tineri. Don Vincenzo merge?

— Merge, cum să nu meargă, zâmbi unchiul Gino, uitându-se patern la Mircea. Opiumul este al lui.

În acelaşi moment se deschise uşa dormitorului. Doctorul Mangano apăru în prag.

— Don Serafino a murit, spuse el simplu.

Din dormitor se auzeau hohotele de plâns ale Luciei. Moartea lui

Don Serafino o trezise la realitate…

* * *

Nori grei se fugăreau pe cerul de păcură. Marea se agita ca o bătrână arțăgoasă. Valurile se umflau asemenea unor dealuri mişcătoare, pornind la asaltul țărmului. Apele spumoase se zdrobeau de stânci. Peste întinderile necuprinse ale mării, se aşternuse o imensă cuvertura de spumă albă-verzuie. Vântul năprasnic pulveriza crestele valurilor, ridicând în văzduh perdele împletite parcă din stropi minusculi de apă, care împiedicau vederea.

Nava „Calypso” sub pavilion sirian, se oprise în largul golfului Castellamare şi aştepta bărcile pescăreşti cu motor care aveau să execute transbordarea încărcăturii de stupefiante. Spre a se menține pe loc, în ciuda vijeliei care sufla spre țărm, comandantul îşi plasase astfel nava încât să primească vântul din prova şi din travers. Această poziție dezavantaja bărcile care s-ar fi alipit flancurilor lui „Calypso”, căci rămâneau expuse în permanență suflului puternic al furtunii.

Aproape de miezul nopții bărcile pescăreşti sosiră la locul de întâlnire. În pofida condițiilor grele pe care le crea marea foarte montată, transbordarea începu să fie executată fără întârziere. Personalul navigant al bărcilor dădea dovadă de o adevărată măiestrie. Se lucra cu multă tragere de inimă, pentru că plata era excepțională. Joe Marcucci, care dirija personal operația, se pricepea să-şi stimuleze subalternii. Pierderile în oameni şi materiale erau inevitabile. Trei lăzi cu opium se sparseră în timpul coborârii de pe vapor. Vijelia le plesni de babordul navei, făcându-le țăndări. Alte două lăzi scăpară în mare în timp ce erau încărcate în bărci. Un om luat de un val fu strivit între ambarcațiunea sa şi pereții de fier ai vaporului.

Aproape de ora trei debarcarea luă sfârşit.

Joe Marcucci supraveghease operația de pe țărm. Urmărise îndeaproape transportul lăzilor din bărci pe plajă şi de acolo în camioanele care aşteptau sus pe marginea falezei. Încheierea cu succes a acestei acțiuni avea să atârne greu în balanța alegerii sale în fruntea organizației. Fără să țină seama de primejdii, dirija personal transportul lăzilor. Era văzut când jos pe plajă, când sus pe faleză, când umblând fără teamă pe cărările primejdioase care se strecurau printre hăurile falezei.

Unchiul Gino îl urma ca o umbră. Joe îi simțea prezența şi fierbea

ca un vulcan gata să erupă.

Sus pe faleză aştepta Don Calo. Adăpostit într-un fort ruinat, rămas de pe vremea angevinilor, urmărea ca un generalissim de la postul său de comandă desfăşurarea acțiunii.

Lucky Balestrere, omul său de încredere, stătea pe faleză şi îi comunica prin radio mersul acțiunii.

În jurul orei trei se deschiseră băierile cerului şi din înălțimi porni să se reverse potopul. Descărcările electrice se succedau fără întrerupere, făcând să vuiască văzduhul.

Ultimele lăzi erau încărcate în camioane. Joe şi unchiul Gino stăteau pe marginea falezei. La lumina fulgerelor puteau să vadă şi plaja înțesată de oameni, şi marea care se frământa printre stânci, şi camioanele, şi ruinele fortului, care se profilau pe cerul incendiat.

Joe se uită la ceasul său brățară.

— Într-un sfert de oră plecăm la Palermo, spuse el lui Ricco Chifalo, unul dintre adjuncții săi.

Unchiul Gino râse satisfăcut.

— Am făcut treabă bună, adăugă el.

— Având în vedere dificultățile întâmpinate, va trebui să-i cerem lui Vincenzo să reducă prețul opiumului, zise Joe.

— De bună seamă, replică unchiul Gino. De bună seamă, Vincenzo e om de înțeles.

Acalmia care permisese acest schimb de păreri se încheie cu o cascadă de descărcări electrice, care făceau să se cutremure văzduhul.

În răstimpul dintre două bubuituri se auzi glasul excitat al lui Ricco.

— Unde e Don Joe? Acum câteva clipe a fost lângă mine.

— Să nu fi făcut un pas greşit şi să fi căzut de pe faleză! exclamă alarmat unchiul Gino.

Ricco o luă la fugă pe cărare în jos.

Unchiul Gino se îndreptă spre fort. Umbla cu precauție pe cărarea care şerpuia pe marginea dințată a falezei. Nu voia să împărtăşească soarta lui Joe, care căzuse desigur în mare de la peste treizeci de metri înălțime.

La picioarele fortului îl zări pe Mircea însoțit de Salvatore Schira.

Neobservat de aceştia, intră în fort. Străbătu o sală în care bălăriile creşteau până la genunchi şi urcă o scară cu trepte pe jumătate mâncate de intemperii, care ducea într-un turn dărâmat în parte. Acolo, într-un fel de încăpere, care servise pe vremuri drept

post de observație, stătea Don Calo şi se uita afară printr-o largă spărtură în zid.

La apariția unchiului Gino, se întoarse spre acesta.

— Ei? Cum au mers treburile?

— Perfect! zise unchiul Gino. Perfect! Se pare numai că Joe a căzut de pe faleză…

Don Calo îşi țuguie cu afectată supărare buzele grase.

— Tțț-țțț-țțț, ce nenorocire!

Unchiul Gino se apropie de el.

— Va să zică putem pleca? zise Don Calo.

— Putem pleca, sigur că putem pleca, rânji unchiul Gino.

Deodată îşi înfipse mâinile în gâtul gras al lui Don Calo şi începu să strângă. Degetele lui de oțel se încleştară ca o menghină în carnea roză şi moale care înconjura ca o coleretă grumazul lui Don Calo. Ochii lui Don Calo ieşiseră din orbite. Cu mâinile-i scurte şi grase bătu spasmodic aerul. Apoi căzu în genunchi. Unchiul Gino îl împinse spre deschizătură. În aceeaşi clipă, unchiul Gino simți o izbitură cumplită în țeastă. Ochii i se împăienjeniră. Dădu instinctiv drumul lui Don Calo. Apoi în jurul lui se făcu întuneric…

Când îşi reveni, era întins pe jos şi legat fedeleş…

Auzea confuz un glas care vorbea cu însuflețire. Tâmplele îi zvâcneau. Apoi glasul se limpezi, devenind inteligibil. Recunoscu vocea lui Balestrere, omul lui Don Calo.

— L-am văzut cu ochii mei când l-a îmbrâncit pe Joe, aruncându-l de pe faleză. Apoi l-am urmărit. Voiam să văd ce are de gând să facă. Când am băgat de seamă că trece pe lângă Don Vincenzo şi pe lângă Salvatore, ferindu-se să le atragă atenția, am înțeles că pune ceva la cale. Nu mi-am închipuit totuşi că avea de gând să vă ucidă, Don Calo.

Don Calo îşi recâştigase calmul.

Cu degetele lui albe şi grase îşi masa uşor grumazul.

— Demult îl supravegheam şi eu, spuse el, uitându-se cu dispreț la unchiul Gino. El a pus la cale fotografierea lui Vincenzo, ca să-l compromită. A vrut să mă ucidă şi pe mine ca să scape de orice concurență şi să ocupe astfel fără opoziție scaunul rămas liber prin moartea lui Don Serafino. Mă întreb dacă nu tot el i-a făcut de petrecanie şi lui Don Serafino, otrăvindu-l. Am să ordon autopsia cadavrului. Poate că şi denunțurile din ultima vreme sunt opera lui. Am să aflu…

Se întoarse spre Lucky Balestrere.

— Fă-ți datoria, Lucky!

Vocea lui Don Calo era rece, necruțătoare.

Lucky scoase din buzunarul hainei un brici.

Unchiul Gino gemu. Ştia ce-l aşteaptă. Se uită la cercul de oameni care-l înconjurau. Văzu numai figuri întunecate, duşmănoase. Erau acolo şi Vincenzo şi Salvatore şi Ricco şi Antonio şi mulți alții...

Vincenzo părea cel mai emoționat.

Lucky se plecă asupra unchiului Gino. Desfăcu briciul.

— Nu!... Nu!... se zbătu unchiul Gino. Blestemaților!...

Apoi urlă gutural, făcând să răsune încăperea. Cu două mişcări iuți, Lucky îi crestase ochii. Sângele țâşni în toate părțile. Îi reteză apoi urechile.

— Şi acum limba, porunci Don Calo. Cine e orb, surd şi tace trăieşte o mie de ani în pace, rosti el ironic.

Mircea se întoarse cu spatele. Nu era în stare să mai asiste la scena atroce care urma. Nu văzu cum oamenii lui Don Calo deschiseră cu forța gura încleştată a unchiului Gino, nici cum îi scoaseră limba din gură şi nici cum i-o secționară de la rădăcină...

Unchiul Gino leşinase.

— Dezlegați-l şi lăsați-l aici, porunci Don Calo. Dacă scapă cu viață după sângerarea asta, să fie de exemplu tuturor acelora care ar fi ispitiți să-i urmeze pilda.

De afară se auziră deodată împuşcături, strigăte, înjurături.

Un om intră în fugă.

— Don Calo, suntem înconjurați de carabinieri. Ai noştri rezistă. Auziți!

Rafalele de împuşcături se întețeau.

Don Calo aruncă o privire furioasă asupra celor din încăpere.

— Iar am fost trădați. Mâine însă aflu eu cine e trădătorul.

Porni grăbit spre scară.

— Cunosc eu un drum pe unde putem ieşi din încercuire, zise Lucky. În dosul ruinelor se deschide un tunel săpat în stâncă, pe vreo două sute de metri. L-am străbătut adeseori.

Don Calo şi oamenii săi coborâră grăbiți scările.

Mircea rămase intenționat în urmă. Sosise momentul să-şi scoată masca şi să se predea carabinierilor. Făcuse destule servicii poliției. Denunțul acesta din urmă scoase din circuit o mare cantitate de stupefiante destinată să intoxice mii de oameni.

Rămăsese singur cu unchiul Gino, care zăcea într-o băltoacă de sânge în mijlocul încăperii.

Ieşi fără să se mai uite în urmă.

Când ajunse jos, Don Calo şi însoţitorii săi dispăruseră.

După un zid dărâmat în parte, se iviră doi carabinieri. Mircea ridică braţele.

— Om bun, rosti el, ieşind în întâmpinarea carabinierilor, om bun...

— Parola! strigă primul carabinier.

— Moarte şi portocale! răspunse Mircea.

Prima ediţie tipărită în
Colecţia «Clubul Temerarilor»,
nr. 17 & 18,
Editura Tineretului 1967

Lei 1,50

EDITURA TINERETULUI